

Interviu cu muzicianul și actorul Ioan Gyuri Pascu

Un actor trebuie să știe să joace absolut orice, nu există comedie sau dramă pentru el

Improvizațiile de la Divertis nu cred că vor fi egalate vreodată | PAGINILE 8-9

www.opiniastudenteasca.ro

/opiniaveche

telefon: (0746) 230 032

e-mail: redactia@opiniastudenteasca.ro

• Anul XLIII • 7 - 13 aprilie 2014 • IAȘI • Nr. 481 • GRATUIT • 5000 de exemplare • apare luna

După cinci ani, pentru tinerii Basarabiei pumnii de pe 7 aprilie încă mai dor

Orologiul nu bătuse ora 10:00, iar coridoarele erau pustii. În sălile de clasă în care nu se auzea nici o răsuflare, telefoanele sunau înflăcărare cu câteva minute în urmă, ușile strigau trântite în grabă, perechi de ochi căutau un viitor mai bun, gurile scandau lozinci, iar cei pierduți printre cuvintele răsculaților repetau din urmă.

Era dimineață, pe 7 aprilie 2009, în Chișinău, la Liceul Teoretic „Principesa Natalia Dadiani”, înainte ca miile de glasuri să protesteze indignate de rezultatele alegerilor parlamentare din 5 aprilie.

! detalii în PAGINA 11

În 2009, în Piața Marii Adunări Naționale din Chișinău s-a aprins lupta împotriva comunismului.

HONORIS FĂRĂ CAUSA

Universitățile își caută absolvenții pe Internet

• instituțiile de învățământ și alumnii țin legătura cu precădere cu ajutorul platformelor online, dar și prin diverse ligi și asociații studențești. | PAGINA 5

ACADEMIA DE GARDĂ

Pentru o săptămână, liceele din Moldova se mută la Iași

• la Iași Science Festival, elevii vor face tururi ghidate ale universităților și experimente inedite în laboratoare. | PAGINA 3

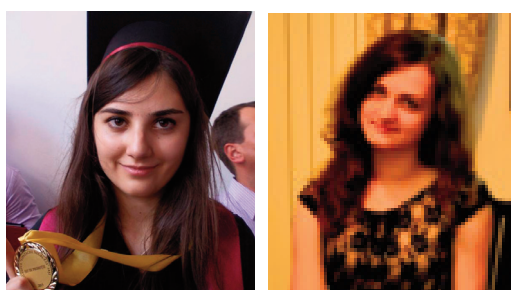
CAP ÎN CAP

Acciza suplimentară face autostrăzi din rezervoare pline

• guvernul s-a străduit să justifice majorarea acestei taxe;
• prețul gazelor naturale crește cu 2% | PAGINA 13

1001 DE CHIPURI

Elevii proiectului Pro Ruralis agață medalii în pieptul Iașului

• unii dintre aceștia au beneficiat de ajutor chiar și opt ani. | PAGINA 7

POVEȘTI FĂRĂ TIMBRU

Un rinichi la preț de-o viață, vă rog!

Lista donatorilor de organe nu este una prea lungă, nicăieri în lume. | PAGINA 4

EDITORIAL

Universități vs. piața muncii (II)

Ce se-ntîmplă cu absolvenții noștri după ce termină facultatea? Unele universități ieșene se laudă prin materialele de promovare că 90% se angajează în domeniu. Noi, însă, pe cei 10% îi tot vedem prin Palas, ba vânzînd haine, ba înghețată, ba produse se bucătărie, ba scanînd tichete de parcare, ba vîrșînd scrumiere, ba ducîndu-ne acasă cu taxiul. Dacă ni-i amintim de prin studenție, voiau să termine. Nu știau de ce și cum, doar să termine. Fie că era vorba de părinții aceia ce le scăpau cîte 1000 de euro pe lună, din truda lor de prin Spania sau Italia, fie de ideea că dacă tot au început ceva trebuie s-o ducă la capăt. Fie că erau doar niște conștiincioși naivi. N-am spune că erau dintre cei mediocri sau sub-mediocri, vîrfuri cu țeluri îndrăznețe sau tocilari ambițioși, spunem doar că au terminat cu medii de peste 8-9, 10 chiar! Evident, nu perorăm că ar fi exponențiali, dar nu putem să nu-i vedem și pe aceștia privind pe fereastră la colegii lor care lucrează la United Business Center. Cum nu putem să ne întrebăm de ce pentru un post de vânzător, angajatorii caută studenți cu facultate și, eventual – un avantaj în plus (sic!) – cu master. Pentru studentul zilelor noastre finalitatea este diploma. Diploma în care nu crede, în care nu cred nici angajatorii, dar care se cere. Diploma de care se bucură doar părinții care întrezăresc un viitor mai bun pentru odrasla lor. Dar care sfîrșesc mult prea curînd vizitați de copiii care le calcă pe urmele pe care ei n-ar fi vrut nici să și-i închipuie în cel mai amarnic coșmar.

De ce nu e diploma relevantă în România? De ce, pe de o parte, un angajator nu te ia să împachetezi shawarme doar cu liceul și, pe de altă parte, dacă ești „premiat” te desconsideră? Impresia profundă este că de la universități, la părinți și studenți, pînă la angajatori această „joacă de-a școala” ca fiind importantă

Laura PĂULEȚ
director

laura.paulet@opiniastudenteasca.ro

a atins niște proporții care faultează pînă și bunul simț comun. Am colegi și foști studenți care au terminat chimie și sînt manageri la firme de textile, care au absolvit jurnalism și comunicare și lucrează în companii IT. Ei au fost cei care s-au reiventat, care au întrevăzut oportunități și-au muncit de unii singuri. Dacă îi întrebi la ce le-a folosit facultatea îți spun cu drag sau cu furie că „la nimic”. Pe cei care-i mai salvează ceva îi salvează nostalgia unor profi faini sau nebunia anilor de studenție. Pe nici unii nu-i ocolește sentimentul de inutilitate sau retorica lui „ce-ar fi fost dacă aș fi făcut altceva?”. Universitățile românești nu dau garanții și sînt o sumedenie de argumente (asupra cărora vom reveni) potrivit cărora nu ar trebui să facă asta. Însă nu putem ignora nici statisticile (reale, potrivit Institutului Român de Statistică) care ne spun că în România 80% dintre absolvenți profesează în alte domenii. Și mai și spun că „în perioada 2009 - 2012 cele mai multe joburi vacante au fost pentru muncitori necalificați pentru demolări clădiri și muncitori necalificați întreținere drumuri”. Doar dacă din 2012 pînă în 2014 s-ar fi produs schimbări radicale. Va urma. ■

Din laboratoare, problemele nu sînt aceleași ca în Parlament.

Ecaterina Andronescu schimbă regulile în finanțarea cercetării

Fostul ministru al Educației vrea să desființeze unitatea care se ocupă acum de acest proces.

de Anca TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

Comisia pentru Învățămînt din Camera Deputaților a Parlamentului vrea desființarea Unității Executive pentru Finanțarea Învățămîntului Superior, a Cercetării, Dezvoltării și Inovării (UEFISCDI). Aceasta a fost înființată în 2010 prin Ordonanța de Urgență 74 ca o agenție în subordinea Ministerului Educației, avînd printre atribuțiile principale gestionarea bugetelor și a activităților consiliilor consultative ale ministerului care au atribuții în învățămîntul superior și în cercetarea științifică. După ce Senatul a votat respingerea OUG 74/2010 în luna februarie, în martie președintele Traian Băsescu a trimis o cerere de reexaminare a legii care prevede desființarea acestei unități.

Miercurea trecută, pe 2 aprilie, această cerere a fost respinsă cu 14 voturi pentru de comisia condusă

de Ecaterina Andronescu, aceasta justificînd, pentru ziarul Adevărul, că din momentul în care finanțarea cercetării a fost centralizată în această agenție, adică „de cînd există UEFISCDI, am auzit nemulțumiri din partea cercetătorilor și a institutelor de cercetare, lucru care se întîmplă cînd puterea de decizie aparține unei singure instituții”. Din universități, însă, lucrurile nu arată la fel. „Nu cred că această unitate este cauza nemulțumirilor acumulate. Ea nu a făcut decît să gestioneze, zic eu eficient, fondurile pentru proiecte de cercetare sau cele europene. Nu existența ei e sursa unor probleme structurale în învățămîntul superior și în cercetarea românească. Chiar dimpotrivă. Însă dacă ai în jur de 200 de milioane de euro pentru cercetare în 2013 și la fel în 2014 nu ai de unde

să alocați mai mulți bani”, a declarat prof. univ. dr. Vasile Ișan, rectorul Universității „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC) din Iași. Acesta a amintit că printre neajunsurile cercetării în România se numără în continuare lipsa competițiilor pentru finanțarea proiectelor și reducerile de fonduri care s-au făcut în cazul proiectelor aflate în desfășurare. „În 2013 n-au fost competiții pe două mari componente, Resurse Umane și Idei. Cît despre centralism, acesta nu face bine în general, dar aici e vorba de fonduri publice și atunci trebuie să existe principii cît de cît accesibile, transparente, ca să spun așa”, a adăugat rectorul UAIC.

Dacă OUG 74/2010 va fi respinsă, UEFISCDI va fi dizolvată și Ministerul Educației va trebui să propună o formulă nouă prin care să se realizeze finanțarea proiectelor de cercetare din universitățile și institutele din România. ■

AM AUZIT CĂ...

Curățenie de primăvară în campusuri

Studentii cazați în căminele din „Tudor Vladimirescu” s-au gîndit să facă o curățenie generală în campus săptămîna trecută. Aproape 20 de tineri au lucrat cot la cot, adunînd gunoaie, mucuri de țigară și pungi de chipsuri, în locul cărora au plantat arbuști ornamental. Sperăm că poate vor veni și prin Copou, zilele următoare.

Tradiție dusă mai departe

Pe 1 aprilie 1989, în *Opinia Studențească* a apărut un articol despre un puț extraterstru descoperit la Iași. Gluma a devenit subiect de discuție pentru multe întîlniri și site-uri despre OZN-uri, care și pînă azi continuă să aștepte imaginația multora. De acum nici de 1 aprilie nu mai avem nevoie, orice zi este ziua păcălelii.

Sportul își face casă în „Tudor Vladimirescu”

Săptămîna trecută, fotbalul a fost sportul care a guvernat baza sportivă a Politehnicii. Însă mai urmează o olimpiadă sportivă, de pe 10 pînă pe 13 aprilie.

De data aceasta, jucătorii trebuie să se înarmeze cu tacuri și zaruri pentru jocul de table.

Mediciștii numără bătăile inimii la Congressis

Deschiderea evenimentului va avea loc la Biblioteca Centrală Universitară.

de Mădălina OLARIU |
madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Congresul Internațional pentru Studenți și Tineri Mediciști, Congressis 2014, cu tema „Medicine in a heartbeat” (n.r. Medicina într-o bătaie de inimă) va avea loc în perioada 10 - 14 aprilie la Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” (UMF) din Iași. Anul acesta, evenimentul va avea un singur invitat din străinătate, dr. Naricse Zwetyenga specialist în chirurgie maxilo-facială și plastică de la Universitatea din Dijon, Franța.

În cadrul congresului vor avea loc o serie de conferințe, workshop-uri și sesiuni de prezentare ale lucrărilor științifice realizate de studenți pe diverse teme de studiu. Cele patru tematici asupra cărora vor fi concentrate lucrările sînt: Științe Fundamentale, Chirurgie, Bioetică și Medicină Internă. Deschiderea evenimentului va avea

loc joi, 10 aprilie, începînd cu ora 18.00 la Biblioteca Centrală Universitară (BCU) din Iași, în cadrul căreia va fi prezentat un program artistic. „Anul acesta în deschidere va fi o reprezentație a trupei de teatru „Seringa” de la UMF, o reprezentație a corului de mediciști și vom încheia cu un spectacol de muzică clasică”, a declarat Andreea Vrănescu, președinte al Societății pentru Studenți Mediciști din Iași (SSMI).

În acest an, limba oficială este limba engleză, toate prezentările, documentele sau posterele urmînd să fie traduse în această limbă. La ediția din 2013 a Congresului au luat parte peste 700 de participanți din România și străinătate. Congressis este un eveniment aflat la a XI-a ediție, organizat de SSMI în colaborare cu UMF. ■

Noutatea de anul acesta este organizarea a două standuri, în loc de unul, ca la ediția trecută.

Tîrg de locuri de muncă pentru viitorii ingineri

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Săptămîna aceasta, între 9-12 aprilie, BEST Iași organizează cea de-a XIV-a ediție a evenimentului național de carieră Jobshop, unde 13 companii din domeniile tehnic și IT vor fi prezente cu oferte de locuri de muncă pentru studenți. Una dintre noutățile ediției de anul acesta o reprezintă JobShop Cafe, activitate în care studenții pot interacționa cu angajatorii într-un mediu non-formal. De asemenea, în cadrul evenimentului participanții vor avea ocazia să se întâlnească direct cu angajatorii și să participe la diferite activități precum sesiuni de training, ateliere tehnice, prezentări de companii și tehnologii sau conferințe. „Evenimentul are ca scop crearea unei legături între universitate, companii și studenți cu scopul de a găsi joburi pentru tinerii ingineri. Noutatea vine odată cu cele două zile de standuri, pentru că anul trecut a fost doar unul și cu activitatea JobShop Caffé, pe parcursul căreia studentul poate conversa într-un mod mai relaxat cu reprezentanții companiei, la o cafea”, a declarat Rareș Antofie, membru BEST Iași.

Miercuri, pe 9 aprilie, în prima zi a evenimentului, începînd cu ora 16.00, în sala „Dragomir Hurmuzescu” a Facultății de Inginerie Electrică, Energetică și Informatică Aplicată a Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” (TUIAȘI) din Iași, va avea loc prima activitate, „Carriere de Succes”. Zilele de joi și vineri vor fi dedicate prezentărilor la standurile amplasate la parterul de la Iulius Mall. Sîmbătă, în ultima zi a Jobshop, vor avea loc workshop-uri la Facultatea de Automatică și Calculatoare, respectiv Facultatea de Mecanică de la TUIAȘI.

Tîrgul mai are loc luna aceasta în centrele universitare din Brașov, Cluj-Napoca și Timișoara. Printre companiile care vor participa la tîrgul de joburi se numără E-ON, Petrom, Tenaris, Optymyze, Lafarge. ■

Dacia, cu caroserie nouă

Echipa care a organizat anul trecut competiția „Aro Revolution” organizează începînd cu 5 aprilie un nou concurs de design auto pentru studenți și elevi, denumit „Student City Car”. Participanții vor trebui să trimită pînă pe 25 mai, la adresa arorevolution@yahoo.com, o serie de trei schițe realizate de mînă sau pe calculator. „Vechea trupă merge în continuare cu vechiul proiect și încearcă să realizeze un automobil funcțional. Dar prin acest concurs, cîștigătorii vor fi recrutați în Echipa ARO și vor lucra la prototip alături de colegii lor mai mari”, a declarat prof. univ. dr. ing. Cezar Oprișan, decanul Facultății de Mecanică de la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași.

Designul mașinii va fi inspirat din modelul Daciei Lăstun și desenul cîștigător va primi 700 de lei, iar creația va fi denumită „Dacia Student”. Schițele vor fi jurizate de o comisie formată din cadre didactice ale Facultății de Mecanică. Cîștigătorii vor fi anunțați pe 28 mai. (P. A.)

S-au ales cei mai buni fotbaliști ai Politehnicii

Nouă echipe care au reprezentat facultățile Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași s-au înscris la Cupa „TUIAȘI” de fotbal interfacultăți, care a avut loc pe 29 și 30 martie, la baza sportivă a instituției de învă-

țămînt superior. În total au fost organizate două grupe și s-au jucat 20 de meciuri.

Echipa cîștigătoare a fost de la Facultatea de Construcții și Instalații. Aceștia s-au clasat în faza finală alături de reprezentanții ai Facultății de Hidrotehnică, Geodezie și Ingineria Mediului, ai Facultății Inginerie Electrică, Energetică și Informatică Aplicată și de la Facultatea de Electronică, Telecomunicații și Tehnologia Informației.

Pe lîngă trofeu, au mai fost acordate Premiul pentru cel mai bun portar, Premiul pentru cel mai tehnic jucător al competiției și premiul pentru Golgeterul competiției. Scopul competiției a fost acela de a lărgi baza de selecție a echipelor sportive ale universității și înscrierea studenților într-un program de pregătire specializat. (C. D.)

Pe durata programului, elevii vor putea vizita laboratoarele universităților și muzeele ieșene.

Pentru o săptămână, liceele din Moldova se mută în universitățile ieșene

Elevii vor fi informați și despre oferta educațională a instituțiilor.

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

Universitățile ieșene și instituțiile culturale se implică și anul acesta în programul „Școala altfel”. Să știi mai multe, să fii mai bun”, care se desfășoară în perioada 7 – 11 aprilie. Pe lângă acestea, și Brigada 15 Mecanizată „Podu Înalt” organizează proiectul „Armata - O școală altfel”, sub forma unor întâlniri în Muzeul Unității, prin care vizitatorii vor afla despre echipamentele și tacticile militare.

Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” a anunțat din februarie un proiect de informare a liceenilor despre oferta educațională a instituției de învățământ superior. Programul, intitulat „Porți deschise permanent”, se desfășoară sub forma unui tur ghidat prin toate laboratoarele facultăților și prin

demonstrații de experimente. În următoarea săptămână, un astfel de program este pregătit și pentru elevii care vor trece pragul facultăților Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași (TUIAȘI). „La facultatea noastră s-a anunțat zilnic câte un grup format din aproximativ 40 de liceeni, cărora le vom prezenta laboratoarele și vom face experimente. Acest lucru se datorează și faptului că am trimis caravane în licee din toată zona Moldovei. Vineri, pe 4 aprilie, de exemplu, caravana a vizitat cel puțin 10 astfel de instituții”, a declarat prof. univ. dr. ing. Silvia Curteanu, procedan responsabil cu activitatea cu studenții, promovarea facultății și evaluarea cadrelor didactice de către studenți a Facultății de Inginerie Chimică și Protecția Mediului

(CH) a TUIAȘI.

Fiecare grup de elevi va face un tur al facultăților, iar „liceenii vor fi primiți de decani sau reprezentanți care le vor vorbi despre realizările facultății și modalitățile de admitere”, a menționat prof. univ. dr. ing. Cezar Oprișan, decanul Facultății de Mecanică de la TUIAȘI.

În cadrul „Școlii Altfel” în Iași se va desfășura și cea de-a XIV-a ediție a Olimpiadei Naționale de Chimie, la care vor participa aproximativ 380 de elevi din clasele VIII – XII, de la școli din toată țara. Olimpiada este organizată în două probe, una teoretică care va avea loc la Colegiul Național „Emil Racoviță” pe 8 aprilie, și una practică, ținută a doua zi la CH. „Această competiție, organizată de Inspectoratul Școlar Județean Iași, împreună cu noi și cu Facultatea de Chi-

mie de la «Cuza» le va permite participanților să asiste și la cursuri împreună cu studenții”, a precizat prof. univ. dr. ing. Silvia Curteanu.

Și Ateneul Tătărași, Muzeul Literaturii Române (MLR) și Institutul Cultural Francez din Iași au pregătit în perioada 6 - 11 aprilie o serie de expoziții, ateliere de limbă franceză și piese de teatru pentru vizitatorii liceeni. Evenimentele culturale au loc în intervalul orar 10 – 17, iar participarea la activități este gratuită, cu excepția vizitelor la muzeele MLR. Taxa de intrare este, în acest caz, 1 leu.

Pe durata proiectului „Școala Altfel” se va desfășura și „Iași Science Festival” organizat de Universitate „Alexandru Ioan Cuza” în parteneriat cu Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa”. ■

Sărbătoarea științei în laboratoare

de Anca TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

Săptămâna aceasta, între 6 – 9 aprilie, are loc Iași Science Festival, care va aduce la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC), Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” (UMF), în filialele Academiei Române și la Palas Mall o serie de evenimente educaționale dedicate elevilor și profesorilor din învățământul pre-universitar. Grupuri din județele Iași, Bacău, Botoșani, Neamț, Suceava și Vaslui pot participa la cele două secțiuni ale festivalului, Science Lab și Science Picnic, primul cuprinzând experimente interactive și demonstrații în 40 de laboratoare ale universităților participante, iar cel de-al doilea evenimentele desfășurate în Arena Științelor Medicale. Aceasta este instalată în Piața Națiunii, pe esplanada UMF Iași.

„Avem peste 4000 de elevi înscrși online pînă acum. Sînt căutate evenimentele interactive, indiferent de instituția care le oferă, iar festivalul are o ofertă foarte bogată din punctul acesta de vedere”, a declarat Florentina Cojocaru, Division Director Educație și Cultură la ABplus Events, producătorul general al evenimentelor. La UAIC, Facultățile de Biologie, Chimie și Fizică vor oferi elevilor vizitatori posibilitatea de a participa la experimente în cadrul unor evenimente precum „Chimie distractivă”. În total, 15 facultăți de la UAIC vor aștepta participanți la conferințe și ateliere practice. „E nevoie de astfel de evenimente pentru a face universitatea mai accesibilă, deschisă elevilor de liceu. Descopăr uneori că avem laboratoare de la Fizică sau Chimie care sînt de

nivelul celor occidentale și e bine ca elevii să le vadă, să aibă cunoștință de preocupările profesorilor de acolo. Trebuie să știe că pot obține o educație de calitate fără să plece din țară”, a declarat prof. univ. dr. Vasile Ișan, rectorul UAIC.

În Arena Științelor Medicale, elevii vor participa la o serie de ateliere coordonate de medicul neurochirurg Bogdan Iliescu și vor putea să plece acasă cu o fotografie 3D a grupului. Cei înscrși în evenimentul „Salvatorii de Vieți” vor asista la demonstrații de prim ajutor de luni pînă miercuri.

De asemenea, în Atrium Palas Mall vor fi proiectate filme documentare în fiecare zi la ora 18.00, la evenimentul „Cinemateca Științei”. Înscrierile la evenimente sînt deschise pe www.sciencefestival.ro pînă în ultima zi a festivalului, pe 9 aprilie. ■

Pînă în acest moment s-au înscris peste 4000 de elevi.

Copywriting-ul, în atelier

Duminică, pe 6 aprilie, au avut loc trei workshop-uri intitulate „Copywriting: meserie sau talent”. Evenimentul a avut loc în Corpul R al Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași și a fost organizat de asociația PRIME Iași.

„Ar fi fost mai bine dacă evenimentul era organizat în timpul săptămîinii. Studenții nu prea își sacrifică weekendul pentru activități educative, iar cei care nu sînt din Iași pleacă acasă. Numărul total de oameni prezenți a fost în jur de 30, deși inițial erau 16 locuri pentru fiecare din cele trei workshopuri. Pe de o parte a fost

mai bine așa pentru că s-a lucrat mai intens”, a declarat Amalia Cantemir, coordonatorul evenimentului.

Cele trei workshop-uri au fost susținute de directorul de creație Raluca Gavrilăscu, de Ștefan Negoită, copywriter și de Oana Filip, project manager. (A. B.)

Simpozion de chimie pentru liceeni moldoveni

Pe 12 aprilie, Facultatea de Inginerie Chimică și Protecția Mediului (CH) de la Univer-

sitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași va organiza cea de-a III-a ediție a Simpozionului „High School Science Project”.

120 de elevi și 45 de profesori din zona Moldovei vor participa la sesiuni de comunicări științifice și referate.

La simpozion vor fi prezentate în jur de 30 de lucrări și 20 de postere realizate pe teme din chimie și protecția mediului, care vor fi jurizate de cadre didactice de la CH. Cele mai bune vor fi publicate în Buletinul Institutului Politehnic din Iași.

Vor participa elevi și profesori din Bacău, Bistrița-Năsăud, Cluj, Iași, Neamț, Sălaj, Suceava și Vaslui. (P. A.)

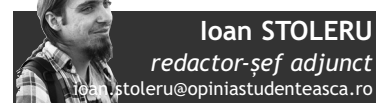
ȘAH-MAT

Bășica din fundul curții

Cam toate capitalele europene, inclusiv Zagreb, Croația (care a intrat în Uniune abia anul trecut) au fost redesenate din punct de vedere logistic de-a lungul anilor pentru a fi cît mai „tourist-friendly”, pentru a oferi străinilor acces cît mai simplu și lipsit de obstacole de la aeroport sau gară către oraș și locul în care sînt cazați și apoi diversele obiective pe care intenționează să le viziteze. Puncte de informare, hărți gratuite la tot pasul, servicii traduse în engleză etc. Poți vizita cu încredere Bruxelles, Budapesta, Lisabona sau Varșovia, fără să știi nimic și pe nimeni dinainte, cu certitudinea că dacă stăpînești cît de cît o limbă de circulație internațională n-o să ai probleme.

N-am vizitat niciodată Bucureștiul ca turist. Îl știu de mic, trec de cîteva ori pe an pe acolo și de fiecare dată mămpinge să plec mai departe, unde am treabă. Nu știu cum îl văd alții, dar pentru mine e urît, neatrăgător. Și tot umblînd prin alte părți am văzut că una dintre diferențele principale între orașele lor mari și ale noastre e lipsa de viziune. E o plăcere să te pierzi o zi întreagă pe străduțele Zagrebului sau să te plimbi prin Gent sau Bruxelles cu orele, făcînd din cînd în cînd pauze de cafea sau bere la cîte o terasă la stradă. Orașele astea sînt cumva legate, au o unitate a lor pentru că au fost gîndite ca un întreg, pe cînd Bucureștiul e ca o minge cîrpită, ca o bășică veche cu petice mai mult sau mai puțin frumoase. Are părți bune și locuri atractive, bineînțeles, dar nu l-aș lua la pas o zi întreagă nici dacă aș fi rămas fără bani de metrou sau bilet de RATB; aș prefera să risc o amendă.

Și, ajungînd la Iași, care-și propune să cîștige titlul

Ioan STOLERU
redactor-șef adjunct
ioan.stoleru@opiniastudenteasca.ro

de Capitală Culturală Europeană 2021, situația e cu atît mai sumbră. Cu drumuri pline de gropi, trotuare refăcute cu pavele care se găuresc în maxim două săptămîni și o Filarmonică care se dărîmă, nu știu cum cineva lucid și fără interese i-ar oferi o asemenea distincție. Iubesc orașul ăsta, m-am mutat aici acum șapte ani și tot nu mă dau plecat, dar obiectiv vorbind i-aș da 6 din 10. Maxim.

Recent însă și Bucureștiul a anunțat că se înscrie în cursa pentru Capitală Culturală. Cu toate hibe le lui, e mult peste ceilalți candidați, Cluj-Napoca, Iași, Timișoara, Craiova și Arad. E de-ajuns să ne gîndim de ce fonduri dispune capitala pe sectorul cultural în comparație cu celelalte orașe, mai mici. Cu toate astea, mi-ar plăcea ca Bucureștiul să cîștige titlul, cu condiția să se ridice la standardele europene, să fie într-adevăr o capitală cu care să ne putem mîndri. Dacă nu, mai bine lasă loc unui oraș mai mic, să se ridice puțin, cum a făcut Sibiu în 2007. Altfel, mai bine rămîn autostrăzile Europei la granița României, cum sînt acum, că degeaba le-ar mai continua. ■

Un rinichi la preț de-o viață, vă rog!

Primele operații de transplant datează de pe la începutul secolului al XX-lea.

Lista donatorilor de organe nu este una prea lungă, nicăieri în lume. Dincolo de motivele religioase sau personale invocate, frica este principalul motiv pentru mulți oameni care nu sînt de-acord ca o parte din ei să continue să existe prin altcineva. În România, prelevarea de organe se bîlbîie în hîrti, dar am învățat de la englezi cum să ne facem o bază de date din care spitalele pot ține mai ușor cont de cîți vor să devină donatori. Dar măcar noi nu confruntăm cu problemele din țările asiatice, unde oamenii se alianază într-un șir indian ca să-și vîndă organele la prețuri de cîteva mii de dolari.

15-20

În Europa sînt 15-20 de donatori la un milion de persoane.

Parlamentul European a încercat să introducă un proiect care prevedea ca orice cetățean al statelor membre să poată intra într-un sistem de păstrare a evidenței donatorilor de organe.

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

Donarea este un procedeu prin care o persoană alege, voluntar, să ofere pentru un transplant medical țesut biologic, un organ sau chiar sînge unei alte persoane. De asemenea, se pot preleva și materiale biologice cu acordul familiei, însă procedura aceasta se lovește de mai multe impedimente, fiind deocamdată doar una experimentală. Cei care doresc ca după moarte să li se preleveze organele sînt așteptați de bună voie să se înscrie în programul de donare a țării lor. În mare, însă, peste tot în lume numărul celor care așteaptă un transplant îl depășește pe cel al donatorilor. Din 2010 pînă astăzi, în Europa, pe listele de așteptare s-au înscris aproximativ 67-70 de mii de pacienți. Tot pe acest continent, media donatorilor este de 15-20 per milion de locuitori, dar în estimare nu se face diferența între cei care donează în timpul vieții sau cei cărora li se prelevează organele după moarte.

Prelevarea se face după două modele juridice, *opt-in* (persoana și familia acesteia sînt acord cu donarea) și *opt-out* (oricine nu se înscrie ca nefiind de acord este considerat un donator). Țările care au implementat cel de-a doilea model au cea mai mare rată de persoane care-și oferă organele pentru prelevare. În Austria, spre exemplu a-

ceasta este de 99.8 %, ceea ce înseamnă în jur de 21 de donatori la un milion de persoane. Deși este o soluție care oferă rezultate și la care unele țări s-au gîndit să adere, precum Marea Britanie în 2008, pentru altele acest model nu inspiră încredere. Principalul contra-argument este că oamenii s-ar putea simți înșelați deoarece nu sînt informați din timp despre această procedură. Încă din 1954, cînd s-a realizat primul transplant de rinichi, au apărut nenumărate povești urbane despre organizații fantomă, despre corupția din sistemul medical sau despre interesele ascunse ale guvernelor, care ar fi transformat donarea de organe în afacere.

Liste și carduri

Pentru a deveni un donator de organe în România, există două căi. Prima este printr-o declarație scrisă, semnată atît de persoana în cauză cît și de familia acesteia, iar a prin înscrierea într-un registru național, realizat de Ministerul Sănătății în 2012. Prin acest proiect, s-a realizat o primă bază de date care permite accesarea listelor cu posibili donatori de către spitalele din toată țara. Și în Marea Britanie există o

bază de date numită „Organ Donation Register”, dar în aceasta sînt înscrise doar cazuri post-mortem, din nou cu acordul celor apropiați. În niciunul din cazuri nu se acordă o recompensă sau vreun beneficiu donatorului, în declarație donatorul precizînd că alegerea sa reprezintă un act caritabil. Cu toate acestea, el poate alege cui dorește să-i doneze organul.

Chiar și-n cazul în care decedatul nu a semnat niciodată pentru prelevarea organelor, familia poate accepta în locul său, după moarte, acest lucru. Evident, post mortem pentru fiecare din organe se fac teste medicale pentru a se vedea dacă sînt sănătoase și ar putea fi funcționale, compatibile cu organismul celor care așteaptă transplantul. Donatorii aflați în viață trebuie să treacă și ei printr-o serie de teste, pentru a se verifica dacă corpul lor poate rezista fără un rinichi, de exemplu.

În 2006-2007, Parlamentul European a încercat să introducă un nou proiect, care prevedea ca, prin intermediul unui card, orice cetățean al statelor membre să poată intra într-un sistem continental de păstrare a evidenței donatorilor de organe. Pînă astăzi, însă, tot doar în Marea Britanie a fost introdus un astfel de sistem, prin care oricine poate descărca de pe site-ul ministerului sau a organizațiilor nonguvernamentale un astfel de card. Acesta poate fi printat și completat ori cînd pe parcursul vieții. După moarte, dacă autoritățile găsesc cardul în posesia persoanei decedate, aceasta devine donator.

Frica de moarte

Pe continentul asiatic a circulat multă vreme un puternic curent împotriva prelevării de organe, mai ales în țări ca Japonia sau India, unde s-au petrecut accidente în timpul operațiilor sau din motive religioase oamenii nu au fost de acord cu procedura medicală. Din 1968 pînă în 1999, în Japonia n-a mai fost acceptată donarea post-mortem, după ce un pacient a decedat în anii '60 în urma unui transplant de inimă.

În India, refuzul s-a datorat divergențelor în ceea ce privește stabilirea diagnosticului de moarte cerebrală, dar și a traficului de organe foarte răspîndit în această țară și în Bangladesh. Aici, cei săraci își vînd organele pentru a plăti datoriile la bănci sau cămătari, iar pentru un rinichi primesc aproximativ 6400 de dolari. Chiar dacă practica este interzisă pe tot continentul asiatic, se crede că în secret

sare pentru operație.

Au trebuit să mai treacă încă 50 de ani pentru ca o operație de transplant de organe să fie realizată cu succes. În 1954, la spitalul Brigham din Boston, doctorul Joseph Murray a realizat un transplant renal între gemeni. Pe atunci, medicii se confruntau cu problema acceptării noului organ de către corpul pacientului, al cărui sistem imunitar respingea orice corp stră-

Doar în Israel afacerea nu merge bine.

China vinde organele prizonierilor unor persoane din Coreea de Sud, Japonia, Europa sau America. Doar în Israel, unde există o astfel de piață, afacerea nu merge bine deoarece din motive religioase, nu sînt mulți care să intre voluntar în traficul de organe.

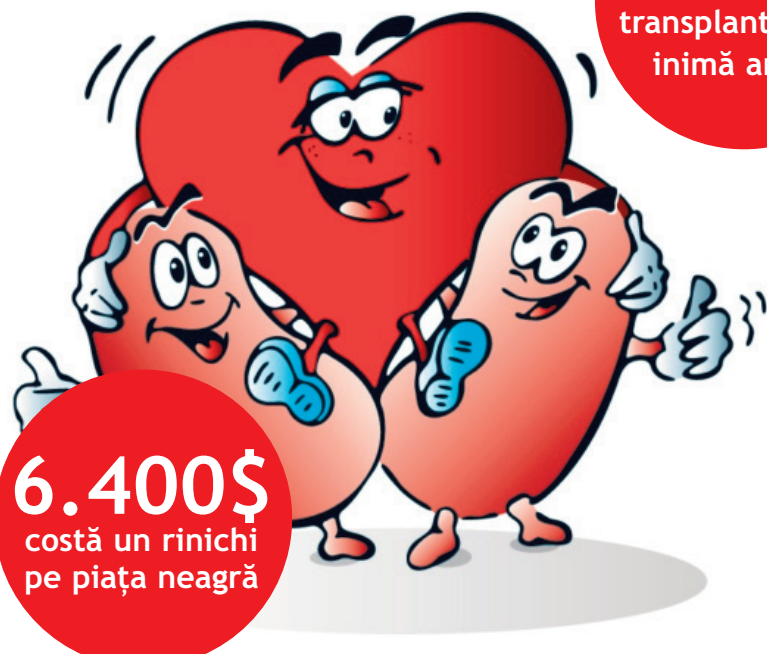
De la ochi pînă la inimă

Primele operații de transplant datează de pe la începutul secolului al XX-lea. Una dintre acestea a fost în 1905 cînd doctorul ceh, Eduard Zirm, a realizat primul transplant de cornee de la o persoană la alta. Acesta a folosit membrana transparentă a ochilor unui copil de 11 ani, care fusese distrus într-un accident, într-o operație pe un bărbat de 45 de ani, a cărui cornee devenise albă și opacă din cauza muncii. Procedura medicală a funcționat doar pentru un singur ochi, datorită faptului că Zirm n-a avut instrumentele nece-

în. Din această cauză, reușita americanilor a dus ca în 1960, un transplant tot între gemeni să fie realizat în Marea Britanie.

Abia în 1967, după 50 de operații de inimă pe cîini, chirurgul Christian Barnard și-a pus în practică experiența pe corpul uman, realizînd în Africa de Sud primul transplant de inimă. Procedura a fost, mai tîrziu, perfecționată de alți doi medici, dar de atunci și pînă în ziua de astăzi, au ajuns să fie realizate anual 3500 de astfel de operații.

În fiecare an, balanța între donatori și pacienți se înclină foarte mult în partea celor din urmă, dar progresul din domeniul medical indică faptul că ar putea fi găsite și alte soluții pentru pacienții de pe lista de așteptare. Organele artificiale, de exemplu, nu mai sînt doar un concept abstract, iar procedurile prin care cineva poate deveni donator și implicațiile acestei decizii nu mai sînt niște practici obscure. ■

3.500
transplanturi de
inimă anual

Pentru majoritatea studenților, terminarea studiilor și obținerea statutului de „alumni” înseamnă ruperea tuturor legăturilor cu mediul universitar. Asta, deși absolvenții sînt considerați una dintre cele mai valoroase resurse ale universităților. Astfel, instituțiile de învățămînt superior din Iași au ajuns la concluzia că este nevoie să întărească legătura între universitate și absolvent. De aceea, instituțiile de învățămînt creează platforme online, sprijină înființarea ligilor de absolvenți și pregătesc tot felul de proiecte, pentru ca în final, să-i cheme pe studenții alumni înapoi în amfiteatru.

Universitățile ieșene își caută absolvenții pe Internet

Instituțiile de învățămînt și alumnii țin legătura cu precădere cu ajutorul platformelor online, dar și prin diverse ligi și asociații studențești.

La UAIC există Fundația Alumni, care se ocupă cu reuniuni aniversare ale absolvenților.

de **Julian BÎRZOI** | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicesanu@opiniastudenteasca.ro

În universitățile de stat ieșene principală modalitate prin care se păstrează legătura cu absolvenții este prin intermediul platformelor sau grupurilor de discuții *online*. Astfel, atât la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC), cât și la Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” (USAMV), absolvenții își pot crea un cont de utilizator „alumni” pe site-urile instituțiilor cu ajutorul cărora pot participa la forumuri speciale de discuție. Totodată, la USAMV există o secțiune pe site-ul universității dedicată foștilor studenți. „Absolvenții își pot crea un cont pe site-ul universității, după care interacționează fie între ei, fie cu reprezentanții acesteia. Această platformă este deschisă de anul trecut. Pe lângă aceasta, avem întâlniri periodice cu absolvenții pe teme de agricultură, de promovare a noutăților în agricultură, organizăm simpozioane la care iau parte aceștia”, a explicat prof. univ. dr. Ioan Țenu, prorector responsabil cu activitatea educațională la USAMV.

Platformă între studenți și angajatori

Spre deosebire de restul universităților de stat din Iași, UAIC este singura instituție de învățămînt superior care a obținut finanțare prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane (POSURU) pentru realizarea unui proiect dedicat absolvenților, inițiat în 2004. Astfel, la „Cuza”, legătura cu foștii studenți este intermediată de două entități strîns legate între ele, însă cu atribuții diferite. Prima este Fundația Alumni și se ocupă în principal de reuniuni aniversare

ale absolvenților, precum și de oferirea sprijinului pentru organizarea de cursuri festive. Totodată, Fundația este cea care în ultimii șapte ani a organizat „Marșul absolvenților”, în colaborare cu celelalte universități ieșene.

A doua entitate o reprezintă Centrul Alumni, care s-a înființat în 2010, în urma unui alt proiect POSURU cu finanțare europeană, „Managementul comunicării cu

studenți care fac parte din universitățile implicate în proiect, și anume UAIC, Universitatea de Vest din Timișoara, și Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca.

Deși proiectul s-a încheiat în octombrie anul trecut, Centrul Alumni a mai organizat întâlniri între absolvenți și angajatori, avînd în paralel colaborări cu asociații studențești precum AIESEC. „IDE-ACT, de exemplu, a fost un proiect

O altă modalitate prin care alumni rămîn conectați la universități este înscrierea în organizațiile de absolvenți. De exemplu, la TUIAȘI există trei astfel de ligi.

alumni pentru instituții de învățămînt superior din România”. Proiectul urmărește ajustarea ofertei educaționale din universități cu cerințele de pe piața muncii, ajutîndu-i astfel pe absolvenți să-și găsească mai ușor un loc de muncă în domeniul pe care l-au studiat. Studenții și absolvenții de la UAIC au putut participa la întâlniri și vizite „la diverse companii precum Antibiotice sau Continental. În același timp, s-au întâlnit cu persoane care au poziții cheie în companiile de top”, a declarat Diana Chihai, reprezentant al Centrului Alumni de la UAIC. Majoritatea evenimentelor au loc la începutul și la sfîrșitul anului.

Tot în cadrul proiectului a fost creată și o platformă *online* de comunicare cu absolvenții (portal.comunicare-alumni.ro), alcătuită din forumuri de discuții, bloguri sau calendare pentru evenimente. Aici se pot înscrie pe lângă angajatori, și profesori, alumni și

s-ar putea dezvolta cultura alumni în universitatea noastră și cum promovează ei faptul că sînt absolvenți UAIC” a adăugat Diana Chihai. De asemenea, reprezentanții Centrului Alumni spun că una dintre cele mai mari realizări o reprezintă baza de date cu absolvenții. Deși o parte dintre informații erau deja adunate la Fundația Alumni, la acestea s-a adăugat și alte baze de date create de Centrul de Informare Profesională, Orientare în Carieră și Plasament sau de asociațiile studențești. „Puse cap la cap, avem peste 7.000 de intrări în baza aceasta de date, dar încă mai periem la ea. Mai sînt chestiuni de scos sau adăugat”, a completat Diana Chihai.

Medicina nu își găsește alumnii

O altă modalitate prin care alumni rămîn conectați de universități este înscrierea în organizațiile de absolvenți. De exemplu, la TUIAȘI există trei astfel de ligi:

Asociația Studenților și Absolvenților Electroniști, Asociația Studenților Absolvenților de la Facultății de Construcții de Mașini și Asociația Studenților și Absolvenților Facultății de Construcții și Instalații. „Fiecare facultate își gestionează această problemă în felul în care consideră că este necesar. Sînt site-uri, sînt asociații ale absolvenților. Deci există astfel de organizații, iar activitatea lor depinde de tradiția facultății respective”, a declarat prof. univ. dr. ing. Neculai Seghedin, prorector responsabil cu activitatea didactică la TUIAȘI. Astfel de asociații de absolvenți se mai regăsesc și la Universitatea de Arte „George Enescu”, precum și la Facultatea de Filosofie și Științe Social Politice de la UAIC.

Doar în cazul Universității de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” (UMF) nu există nici o secțiune special dedicată pentru alumni pe site-ul instituției, iar absolvenții nu au format încă o astfel de asociație, deși în Articolul 8 din Carta Universității este menționat că UMF ar sprijini astfel de ligi. Totuși, în cadrul seriei de inițiative lansate de UMF în 2013, „2020 – 20 de proiecte, un viitor”, este prevăzut un proiect cu o investiție de 1 milion de euro în acest sens. Astfel, „Casa Buțureanu” care se află în apropierea universității va găzdui sediul Fundației Alumni „Vladimir Buțureanu”, urmărindu-se atât păstrarea legăturii cu absolvenții, cât și formarea unor grupuri de discuție între studenți și alumni.

Chiar dacă universitățile de stat ieșene înțeleg diferit modul în care trebuie păstrată relația cu absolvenții lor, toate instituțiile de învățămînt sînt de acord că această legătura trebuie întărită. De asemenea, acestea au recunoscut că inițiativa nu mai trebuie să vină dintr-o singură parte și că astfel amîndouă au doar de cîștigat. ■

Majoritatea site-urilor universităților au secțiuni dedicate celor care au terminat facultatea.

Prețuri pentru o talie de viespe

De la 1 aprilie, ni s-a mai agățat o piatră de gât. Una nu foarte scumpă, ci în valoare de doar 7 eurocenți. Mărgica aceasta de nisip se rostogolește ca un bulgăre și la final ajunge să cântărească cât un bolovan neșlefuit, gata să ne rupă gâturile subțiri. Scumpirea carburanților va provoca majorarea prețurilor în lanț. De la pâine, zahăr, apă, la chibrituri și ciorapi. Iar pentru noi, orice bănuț în plus la pâine, înseamnă o ciorbă mai săracă la cantina din campus.

Cît dați pe România?

de Anca Ioana TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

Țara ta nu vrea să-ți fie scumpă. Dar nici s-o cumperi pe o nimica toată. Nici să nu te poți atinge de ea, nici să îi fie la îndemână, prea aproape, prea ieftin. Multe lucruri, mai multe decât s-a obișnuit lumea să creadă, n-ar trebui să fie plătite cu zimbete și strîngerii de mîini. Nimic nu urlă mai tare a prostituție decât pactul și mica înțelegere pe bani puțini sau deloc pentru lucruri grele, fundamental „scumpe”. Pe de altă parte, nici să lași omul să se chinuie fără acele detalii care-l fac om, fără plăcerile care nu se văd, dar se simt de la prima vorbă care i se așază pe buze. Multe lucruri n-ar trebui să fie „pe degeaba”. Demnitatea, respectul de sine, răbdarea

sînt numai cîteva dintre ele.

Cîtă răbdare mai are românul care a strîns punga de cînd se știe? Nu „tot românul”, clar, dar o bucată mare din el. O bucată urîță, acoperită cu colb de uliță, de zgomot de căruță, care-și cară apa cu găleți găurite într-o bucătărie de vară căreia-i zice paravan. Felia asta parcă nu intră în nici un calcul de scumpiri, însă cît de mult ați bătut din palme cînd le-ați scăzut TVA-ul la pâine! Cît de tare v-ați bucurat și ce mult au mai mîncat și ei de-atunci încoace. Românul cel bleg, cel rămas fără școală mai degrabă din lipsă de opțiuni decât din cauza uneia proaste, el înțelege cel mai bine cît valorează – nu ce este – o

acciză. Chiar dacă merge cu calu', el știe foarte bine cît fac 40 de bani în plus la un litru de benzină, în preț proaspăt stabilit de legi. Uneori face cît școala unuia din fînci, alteori cît sticla de trei litri de suc ieftin și zaharos de la birt, cea care-i bucură pe copii cînd intră în casă învelită într-o sacoșă.

Înainte de toți, mai degrabă decât toate, lor să le faceți socoteala. Nu nouă. Noi sîntem tineri, unii dintre noi încă se mai întreabă de ce s-au născut aici și nu în altă parte. Dar ei, oamenii care nu vor pleca niciodată de pe ulița românească, ei știu foarte bine ce înseamnă cînd ceva e mai scump. Și ei o să vă spună că și răbdarea lor și respectul de sine și demnitatea a fost și este scumpă. Se gîndesc deja dacă mai au cu ce să le cumpere înapoi. ■

Cine (ne) mai întinde sfori

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Cînd nu aveam nici măcar zece ani, știam că de 1 aprilie nu trebuie să ies nicidecum din cameră, darămite din casă. Pentru că de fiecare dată, mă trezeam cu dulceață în papuci, cu claușă murdărită de alte dulciuri cleioase și cu sfori întinse prin toată casa pentru ca noi, fetele grăbite ale lui tata, să ne împiedicăm și să dăm cu nasul de covor. Toate spre amuzamentul tatei care privea de printr-un colț isprava făcută.

Zilele astea, de la 160 de kilometri depărtare, am crezut că urmează o altă păcăleală, servită de tata prin telefon. Spunea că urmează să se scumpească benzina cu 40 de bani, iar cozile de la benzinăriile din oraș s-au întins pînă dincolo de miezul nopții, oamenii spunînd că dacă își fac un plin economisesc cam 35 de lei. Îmi amintesc că atunci cînd eram mică stăteau și părinții

mei cu ochii pe prețul benzinei, urmărind zilele în care se scumpea cu 50 de bani sau cele în care se ieftinea cu doi bani. Și cu mintea mea de copil spuneam că dacă va trece vreodată de cinci lei pe litru (atunci era maxim trei lei) îi iau pe ai mei într-un bagaj și plecăm în America.

Acum, cînd benzina a ajuns la un preț dublu față de ce mă așteptam eu cînd eram copil, nu mai vreau atît de mult să plec. Dar nici să rămîn. Însă dacă ești fie student, fie pensionar sau orice altă categorie care își agită mărunțisul rămas prin portofel la sfîrșit de săptămînă sau de lună, tot ajungi să te țigănești pentru 40 de bani. Sau chiar să faci diferența între tipurile de apă plată sau să eviți să o mai cumperi pentru că și aia costă bani. De alte băuturi nici nu se mai pune problema. Anul ăsta de 1 aprilie am renunțat la păcălelile cu sfori legate de-a lungul drumului în care să-i împiedicăm pe ceilalți. Pentru că de data asta, chiar dacă nu ne-am întins singuri plasa, a avut altcineva grijă să ne facă să cădem cu nasul de asfalt. ■

Dietă pentru facturi obeze

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicenu@opiniastudenteasca.ro

Ieri, de-un milion, mergeau cam 18 litri în rezervor. Azi, de-abia dacă trec de 16 pentru că pompa se oprește, din obișnuință, cînd în chenarul din dreptul „leilor” apar trei cifre. Chiar dacă numărul din dreptul „litrilor” e mai mic. Ieri, pe 20 de felii de pâine plăteam puțin peste 2 lei. Azi, scot din portofel trei bancnote. Măcar nu fumez, așa că nu mai număr și măruntul pe care ar trebui să îl dau în plus pe-un pachet sau calculat individual, pe cîte-o țigară.

Bine că iarna a trecut și nu mai merge centrala toată ziua, altfel factura s-ar fi făcut puțin mai durdule de la procentele puse peste noapte la total. Cresc procentele astea, ca porcul în Ajun și greu mai dau înapoi. Odată ce au început să pună cîteva sutimi în

plus, nu mai scapă de ele cu nici o dietă. Au facturile un metabolism atît de greoi, încît o să ajungă obeze de la zerourile care tot se adună ca niște colăcei în coada totalului, care stă și el să crape de la fonturile, culmea, mai plinuțe și ele de la puțin bold. Să îți sară mai bine în ochi.

Și nu vorbesc numai de adaosurile anunțate de la începutul lunii, ci și de cele care te trăsesc cînd te aștepti mai puțin. Ca atunci cînd abonamentul la telefon se îngroșă ca un nesimțit într-o lună, după ce cîteva ani de zile n-a dat nici un semn că ar vrea să fie ceva mai durdule. Numai ce îl vezi cu cîteva eurocenți mai greu la cîntar.

Se știe că, de obicei, iarna se ia în greutate, iar primăvara se taie din surplus. Numai că toate adaosurile au căzut buluc fix de 1 aprilie. ■

Felia asta parcă nu intră în nici un calcul de scumpiri, însă cît de mult ați bătut din palme cînd le-ați scăzut TVA-ul la pâine! Cît de tare v-ați bucurat și ce mult au mai mîncat și ei de-atunci încoace.

Pariu pe 38 de mii

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Au fost la un moment dat prin Iași foarte populare magazinele „totul la 38 de mii”, unde găseai tot felul de chestii, de la bibelouri cu îngerași și dansatoare, pînă la lenjerie de corp. N-am înțeles niciodată de ce 38, și nu o sumă rotundă, ca de exemplu 40, însă nimeni nu și-a prea bătut capul cu așa ceva pentru că magazinele erau pline de dimineață pînă seara. Dacă aveai nevoie de un ceas nou în casă, mergeai „la 38” să cumperi altul, chiar dacă durată sa de viață era mai mică decât a bateriile din interior.

Devenise mai apoi chiar un fel de rețea socială unde babele de la colțul blocului nu mai pierdeau vremea fugărind fîncii spre parcuri, ci se întâlneau în magazine și discuteau despre nepoți sau politica țării. Propuneau cîteva proiecte de lege, își aminteau că era mai bine pe vremea lui Ceaușcă, după care, o-

dată cu lăsarea întinerului, se întorceau acasă fericite cu un set nou-nouț de linguri. Altfel spus, la o scară mult mai mică, ne virusasem și noi de la americani cu sindromul cunoscut drept „shopping”. În România însă, fenomenul nu s-a extins atît de mult ca în America, acolo unde în ziua lor liberă, salariații își pregăteau ieșirea la cumpărături cu o săptămînă mai devreme.

Însă, după ce scumpirile au afectat și „38”-urile, care deveniseră un fel de bazar de cartier, oamenii s-au simțit trădați pentru că pînă și băcăniile care le promisese „cele mai mici prețuri” s-au dovedit a fi mincinoase. Așa că magazinele au dispărut rapid unul cîte unul și au lăsat în urma lor niște cumpărători care fac economie la sînge. Sau niște cumpărători care de la coada de la „38”-uri s-au mutat la rîndul de la agențiile de noroc. ■

Copiii silitori de la sate au primit o șansă acum mai bine de zece ani, când profesorul Victor Geangalău a inițiat proiectul Pro Ruralis. Inspector de matematică în județ, profesorul întâlnește pînă atunci numeroși elevi bine pregătiți care, din cauza traiului greu de acasă, abandonaseră școala după absolvirea ciclului gimnazial. Din 2001 și pînă în prezent, aproape 1.000 de adolescenți și-au continuat studiile datorită burselor Pro Ruralis. Au fost selectați după ce au obținut un scor maxim la testele de IQ alese de către profesor. Apoi, în perioada în care au beneficiat de sprijin, au avut media generală minimum 9. În numărul acesta, „Opinia Studentească” vă prezintă trei povești ale elevilor de 10. Fără ei, lașul preuniversitar ar avea mai puține medalii olimpice în palmares.

Elevii de nota 10 ai proiectului Pro Ruralis agață medalii în pieptul lașului

Unii dintre aceștia au beneficiat de ajutor chiar și opt ani.

Codruț și Mara au devenit, cu anii, iscusiți în secretele fizicii și ale matematicii.

Pînă la oraș, pe drumul bătut cu frică

de Anca TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

E prima dată cînd nu reușesc să deslușesc culoarea unor ochi frumoși. Ai Alexandrei sînt cînd bruni, cînd licărește-n ei un verde proaspăt, tînăr ca ea. În oglinda lor i s-au conturat prima dată lașul și școala care-a primit-o, acum patru ani, într-o volbură străină, dar dorită. „Tot ridicam privirea și vedeam că nu se mai sfîrșesc zidurile”, își amintește acum de prima zi în fața Colegiului Național „C. Negruzzi”. A venit din Pîrșcovaci, un sătuc din preajma Hîrlăului în care, spune ea, „toată lumea cunoaște și salută pe toată lumea”. Ar fi rămas acasă din toată inima, dar atunci n-ar mai fi aflat că poate iubi și lașul și căminul care-i părea la început pustiu. „Nu mai fusesem plecată atît de mult de-acasă. Cînd intram în camera de cămin mă simțeam, așa, ca și cum s-ar strîmtoara pereții împrejurul meu.”

În clasa a IX-a, Alex, cum îi spune frățiorul ei, a ales liceul cu mîinile la ochi. Știa că e bine să-ți dorești mult de la viață, știa și că-i e cumplit de teamă, dar părinții n-au lăsat-o să tremure de două ori, nici măcar atunci cînd, după un semestru de școală, banii de-acasă și cei care trebuiau să ajungă la Iași nu s-au mai întîlnit la mijloc. Atunci s-a înscris în programul Pro Ruralis, cînd mama nu știa dacă mai putea continua să o ajute din salariul cîștigat ca îngrijitor la azilul de bătrîni din Hîrlău. Iar tata nu lucra. „Mie nu mi-au spus, nu voiau să-mi transmită greul ăsta. Eu cred ca la o anumită vîrstă nu ne dăm

seama de șansele care ne ies în cale. Ai mei m-au împins să merg mai departe cînd eu aș fi rămas acasă”, rostește Alexandra c-o îngîndurare mult mai bătrînă decît inima ei, dar care nu ține mult. Cu vintele-i saltă în zîmbete și-n perechi hotărîte de „da, da!” cînd o ghicești, cînd îi spui ceva după suflăt. Se înșeninează ca atunci cînd se gîndește la casa din Pîrșcovaci și la familia care-o așteaptă mereu cu povești.

Alexandra a crescut lîngă bunici. Poate de-aici i se trag, spune ea, slăbiciunile de înger, lacrimile de dinaintea plecării de-acasă. Faptul că venea la Iași ca șefa de promo-

ție a Școlii Generale „Petru Rareș” din Hîrlău n-a făcut-o să creadă mai mult în ea, poate nici primul 10 pe linie la „Negruzzi” n-a înviat vreun curaj prea aprig. Pentru că ea e copilul care-nvătă de toate, care-ntr-o zi, la vară, va da admitere la Facultatea de Informatică din Iași și, mai tîrziu, va pleca în străinătate să muște și din ea. Dar nu multă vreme. Fiindcă oricît de bun i-ar fi fost drumul pînă acum, „lupta a fost mereu cu sinele. Nu sînt sigură că pot să fac ceva pînă ce nu văd că am făcut”. Alexandra e omul pe care-l poți adînci în povești. Apoi îi amintești că e mic și frumos Pîrșcovaciul ei. Și ea îți taie vioi vorba: „e acasă”. ■

Alexandra e copilul care a învățat de toate.

Matematician cu normă-ntreagă

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

Media 9 la școală și nota 10 la purtare nu sînt probleme imposibil de rezolvat. Nu pentru Codruț Diaconu, care și-a născocit propriile formule pentru ca fiecare filă din carnetul său de elev să fie cît mai aproape de nota maximă. Știa din clasa a V-a, de cînd a intrat în „familia” Pro Ruralis, că doar acestea două trebuie să fie grijile sale și nu le-a uitat nici pînă acum, la sfîrșitul liceului.

„Chiar dacă în clasa a V-a nu eram priviți de ceilalți colegi din liceu cu ochi buni, fiindcă eram cu toții veniți din mediul rural, eram preferații profesorilor pentru că noi n-am venit decît ca să învățăm, era singurul scop al nostru”, își amintește Codruț rîzînd, pentru că a crescut împreună cu o parte dintre colegii săi din program timp de opt ani de zile. Fie în camerele de cămin ale Colegiului „Octav Băncilă”, fie în clasele Liceului „Vasile Alecsandri”, unde învătă de cînd a venit în clasa a V-a la Iași, din Gorban. Rădăcinile pe care le-a prins odată cu ei l-au făcut să rămînă pînă în clasa a XII-a la aceeași școală, deși cu media de admitere la liceu putea să se înscrie oriunde. A avut cea mai mare notă de intrare din tot județul. Nu 10, ci 9.99. „Am întîrziat o dată la o oră de fizică, fiindcă am jucat fotbal cu cîțiva colegi. Am luat și bătaie la meci, și ne-a mai și ascultat pe cei

care am întîrziat la oră. Am luat cu toții 4 și așa mi-a ieșit media 9.”

Peste puțin timp mai vine un val: bacalaureatul. Nu îi este frică de matematică și informatică, pentru că mereu i-au plăcut științele exacte. Matematica atît de mult, încît, de fiecare dată cînd are o oră liberă la școală rezolvă exerciții sau își ajută colegii să descâlcească probleme. „Îmi place pentru că este fixă, se bazează pe noțiuni pe care trebuie să le știu. La fel și informatica, se bazează pe moduri de gîndire. Cu o singură noțiune, rezolvi zece probleme. La mate, hai să spunem cinci. Dar la română? Nici măcar o jumătate de problemă nu rezolvi.” În cămin nu reușește să învețe la limba română, așa că se duce după-amiaza la școală. „Dar fac eu ce fac, că tot la mate ajung!” recunoaște Codruț, înălțîndu-și umerii, ca și cum nu ar exista un leac.

Nici cînd merge acasă nu își șterge cifrele de pe tabla minții pentru că o mai ajută și pe sora sa la teme. Își amintește că atunci cînd a venit la Iași, două zile nu a înțeles ce a însemnat acea ruptură. „După ce mi-am dat seama că nu aveam să îi mai văd pe ai mei în fiecare zi, am plîns întruna două luni. Eu aici, iar mama acasă. Dar ea a avut încredere în mine și a simțit că totul va fi bine. Și așa a și fost.” ■

La fizică, Mara e de aur

de Iulia CIUHU | iulia.cihu@opiniastudenteasca.ro

Mara tocmai s-a întors de la Concursul Național Studentesc „Dragomir Hurmuzescu” de la Timișoara cu o medalie de bronz. Și totuși îi este ciudă că nu a strălucit mai tare, mai ales că, după cum crede ea, fizica este atît de frumoasă la facultate, iar profesorii de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC) atît de pricepuți. Mara Strungaru este studentă în anul I la Facultatea de Fizică de la UAIC, a terminat primul semestru cu media 10 și speră să se mențină la același nivel și în cel de-al doilea și poate în toți anii care urmează. Ar fi o tradiție

pe care studenta a descoperit-o din școala generală și pe care a menținut-o pe parcursul celor patru ani de liceu absolviți la Colegiul „Costache Negruzzi” din Iași. În ultimii doi ani de liceu, Mara a fost inclusă în proiectul Pro Ruralis. Avea o colegă de cameră beneficiară a acestuia și, înainte să înceapă clasa a XI-a, trimis și ea un CV cu toate premiile cîștigate și mediile obținute. Mara a fost acceptată imediat, fără să mai dea nici un examen.

Elevii de nota 10 i-au plăcut fizica și matematica mereu. Însă în liceu s-a apropiat mai mult de pri-

ma materie și, cu cît a lucrat mai multe probleme de fizică, cu atît domeniul s-a demonstrat a fi mai fascinant. „Erau zile în care, după ore, lucram în camera de la cămin zeci de probleme. Este foarte important să înveți și să lucrezi constant, să mergi pe anumite lucrări și să rezolvi cît mai multe probleme. Eu, după cum îți spuneam, lucram uneori fără să mai țin cont de timp. Și la un concurs s-a nimerit să avem de rezolvat o problemă pe care deja o realizasem la indicațiile profesorului”, își amintește Mara, zîmbind. Azi, din cauza orarului încărcat, studenta nu prea mai are timp de rezolvat exerciții din manuale speciale. În afară de cele realizate în timpul seminariilor de la facultate,

rar mai reușește să se apuce de niște probleme numai ca să-și hrănească pasiunea proprie.

Acum, studenta, care poate fi confundată ușor cu o elevă de gimnaziu, petrece și cite 10 ore în Corpul A al universității, cu o pauză de un ceas sau două la prînz. De două ori pe săptămînă, Mara mai trece prin căminul de la Negruzzi ca să ajute la matematică o elevă de gimnaziu. Spune despre fata cu care lucrează că este foarte deșteaptă; are cîteva lipsuri și atunci lucrează împreună ca să le recupereze.

Mara este din Rădăcăneni. Are 19 ani și se gîndește să facă în străinătate măcar masterul sau doctoratul. Deja este inclusă în echipa de cercetare de la facultate și este

foarte mîndră de această realizare. Drumul și l-a croit după modelul fratelui său, Ștefan, absolvent al aceleiași colegiu și în prezent doctorand la Facultatea de Biologie de la UAIC. „Fratele meu studiază ecotoxicologia. Chiar zilele trecute a participat la o manifestare științifică și a analizat mai multe sucuri. Vai, ce a găsit în ele! Însă nu poate face rezultatele publice pentru că marile companii l-ar da în judecată și evident că el ar pierde. Pentru mine, Ștefan este un model încă de cînd eram elevă în școala generală. El m-a sfătuit și îndrumat mereu. Acum stăm în același cămin al universității. Cîteodată, cînd nu mergem acasă și nici pe la cantină, gătim împreună”. ■

Eu mi-am scos complet gradele de comparație și verbul „a trebui” din vocabularul meu.

Nu-mi place muzica house, pentru că nu consider că ar fi muzică.

Jocul cu cuvintele l-a descoperit încă din timpul facultății, însă nu a bănuțit că îl va lipi de grupul umoristic Divertis. La fel cum nu s-a gîndit nici că îl va face să scrie cărți pentru copii, cărți de spiritualitate sau versuri inspirate din realitatea care îl înconjoară. Însă a știut că, fiind artist, are datoria de a fi cît mai complet pentru ca atunci cînd urcă pe scenă, nicio situație să nu îl prindă nepregătit. Astfel, Ioan Gyuri Pascu a ajuns în fața publicului ca umorist, actor, scriitor sau compozitor și nu a încetat vreodată să le trăiască pe toate. Pentru că ar fi renunțat la propria viață.

Interviu cu muzicianul și actorul Ioan Gyuri Pascu

Un actor trebuie să știe nu există comedie sau d

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Cum vă amintiți Agnita anilor '60?

Primul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am născut (rîde), dar nici asta nu pot spune că îmi amintesc, ci că știu doar din prisma celor care mi-au povestit. Frații mei spuneau că în primele mele zile m-a arătat mama la geam și eram așa de negricios, mic și slab, aveam vreo două kilograme și prima vorbă pe care au spus-o mamei mele a fost „pe ăsta să nu-l aduci acasă”. Îmi amintesc și grădinița, locul de joacă, îmi plăcea foarte mult să umblu prin păduri. Agnita fiind un orașel foarte mic, stăteam la niște blocuri unde se termina orașul și în jumătate de oră puteai să fii în sălbăticie, într-o pădure de salcîmi sau ceva de genul.

Simțeați în acele vremuri efectele mișcării ideologice de atunci?

Aș putea să spun că da, dar avînd în vedere că de 24 de ani e tot comunismul la putere, eu zic că din punctul ăsta de vedere nu e o mare schimbare. Totuși, în anii '60, cînd a venit Ceaușescu la putere, nu au ieșit la suprafață din prima chestiile urîte, erau programe minunate la televizor, după anii '70 s-a stricat rău. Ideologia în sine era alta, dacă nu ar fi fost, astăzi nu am fi vorbit atît de liber. Ceea ce mă întristează e că, după 24 de ani, avem aceleași ideologii, chiar dacă se numesc liberali sau democrați, ei sînt tot aceiași membri

Muresului, la Serbările Zăpezii și acolo și-au adus aminte de mine. Aveau o piesă unde era nevoie de niște cîntecele pentru personaje și nu le venise nicio idee. Iar în dimineața spectacolului m-au luat pe mine.

Era într-adevăr „o fabrică de rîs”, așa cum a fost renumit grupul?

Bineînțeles, și toți ieșenii știu asta. Era umor extrem de inteligent, de subtil și deloc vulgar. Acum de cînd a apărut *stand-up comedy*, în 30 de minute își dă jos și pantalonii. Nu zic, sînt talentați și cei de acolo, însă eu cred că ceea ce făceam noi era mai apropiat de ceea ce era umorul.

sînteți obosit”. Și nu, nu mă cunoșteau, era un sat pierdut de lume. Se zice că e o trăsătură generală a românilor, dar dacă mergeți în Banat nu o să vă cheme nimeni în casă.

Umorel de la Divertis conținea multe sensuri ascunse

Cum reușea un grup studentesc să dea reprezentații de satiră politică împotriva regimului comunist în acele vremuri?

Prin foarte multă parabolă. Foarte

Mă exprim liber, cînd am chef să scriu poezii, o fac, cînd am chef să fac umor, fac umor. Dacă Dumnezeu mi-a dat toate darurile astea, de ce să nu le folosesc?

Umorel nu trebuie să fie o strîmbătură, pentru că așa ne uităm la clipurile de la televizor cînd oamenii cad și alții rid. Umorel nostru de la Divertis a fost ceva deosebit și improvizațiile noastre cred că nu au fost egalele niciodată de nimeni oricît s-ar fi stră-

Umorel nu trebuie să fie o strîmbătură, iar cel de la Divertis a fost ceva deosebit, improvizațiile noastre nu cred că vor fi egale vreodată.

de partid. Vorba lui Ioan T. Morar prietenul meu de la Divertis, „copiii șefilor noștri vor fi șefii copiilor noștri”. Și așa este.

Pe cei din grupul Divertis i-am întîlnit în 1987, la un spectacol

Din fan al grupului de comedie Divertis ați devenit membru în 1987, după ce aceștia v-au remarcat. Ce le-a plăcut la Dumneavoastră?

Pot să spun ce mi-a plăcut mie, pentru că în '82 ei nu mă cunoșteau și îi vedeam din sală la Costinești. Erau trei atunci: Toni Grecu, Florin Constantin și Doru Antonesi. Eram siderat de cît de mult curaj aveau, și mai ales de cît de subtil era umorul lor. La un moment dat, la un festival studentesc în anii '85 - '86 eu am fost cu o piesă de teatru. Pe vremea aceea făceam fel de fel de pastile umoristice, mă jucam cu teatrul radiofonic, cu 100 de legende românești, iar ei au apreciat foarte mult asta. M-au întrebat simplu: „Nu vrei să mergi cu noi?”. Fiind vorba de anul 1986, cînd nu existau telefoane mobile, nu ne-am mai găsit. I-am întîlnit însă în 1987 la Izvorul

duit.

Colegul Dumneavoastră Toni Grecu spunea că erați singurul membru care nu era moldovean. Credeți că v-a ajutat și umorul pentru care sînt renumiți ardelenii?

Mie mi-a plăcut foarte mult umorul moldovenesc în schimb, îmi plăcea foarte mult Ion Creangă atunci cînd eram mic. La scriitorii ardeleni nu prea găseam umor, dar la Creangă rîdeam și îmi plăcea cam tot ceea scria. Există într-adevăr un umor hîtru al ardelenilor, dar cred că s-a combinat mult și cu faptul că, făcînd Facultatea de Litere, îmi plăcea foarte mult și să mă joc cu cuvintele, să improvizez și asta cred că mi-a prins bine.

În mod sigur umorul moldovenesc este greu de egalat, la fel ca și inima deschisă a moldovenilor. Chiar dacă se supără prietenii mei ardeleni nu știu unde este deschiderea aceea mare, ospitalitatea. Toți ardelenii sînt oameni minunați, dar în Moldova, oriunde te duci, te întrebă lumea dacă nu bei, dacă nu mîncîci ceva. Mi s-a întîmplat cînd am rătăcit drumul într-un sat din județul Neamț și primul lucru pe care mi l-au zis după ce mi-au arătat drumul a fost „dar nu intrați puțin să mîncăți? Că poate

multe erau metaforice, cu sensuri ascunse, de fapt toată lumea făcea așa, nu doar Divertisul. Eu cred că securiștii din vremea aia au lăsat și ca un fel de supapă, să mai rămînă ceva. Dacă i-ar fi deranjat foarte tare, cu siguranță ar fi avut ei grijă să ne cenzureze sau să nu mai existăm. Ar putea să mai existe și acum astfel de grupuri studentești, însă doar în alt mod, pentru că după 1990 s-a produs o criză de limbaj. Fiind acordată foarte multă libertate, oamenii nu au mai fost nevoiți să ascunda prin metafore lucrurile care îi supără, însă acum a devenit totul mult mai vulgar. Se poate, dar nu știu cît de mult succes ar avea. Dacă ai iubire pentru umor și pentru oameni și nu ești mînat de dorința de a-ți bate joc și de a face caricaturi din oameni, atunci s-ar putea. Umorel Divertis arata ce e rău din ironie, dar dădeau și o soluție.

Grupul Divertis nu a murit, există într-o altă formă, iar ceea ce este frumos rămîne mereu viu

După perioada în care ați făcut parte din grupul umoristic Divertis erați cunoscut ca „una dintre cele mai populare figuri ale umorului autohton”. Credeți că ați rămas la fel în amintirea celor care vă urmăreau?

Pentru mulți da, pentru alții e o chestie ciudată, de exemplu atunci cînd mă văd și aud cîntînd, deși eu am început să cînt cu mult înainte să fiu la Divertis. Eu nu am renunțat la ei, mai particip și la proiectul cu Distractis atunci cînd simt că e ceva care mă reprezintă. Mereu am fost extrem de liber și am considerat că singurul meu șef este Dumnezeu. Mă exprim liber, cînd am chef să scriu poezii o fac, cînd am chef să fac umor, fac umor. Dacă Dumnezeu mi-a dat toate darurile astea de ce să nu le folosesc?

să joace absolut orice, ramă pentru el

Ar putea fi reînviat grupul Divertis? Nu, pentru că nici oamenii nu pot fi înviați. Divertisul nu a murit, există în forma Distractis, a lui Toni. Nu trebuie reînviat pentru că nu a murit și nu moare, ceva ce e făcut din punct de vedere spiritual nu moare. Corpurile oamenilor mor, dar nu sînt de neînlocuit, se pot face și alte lucruri. E frumos și ceea ce rămîne. De exemplu, o melodie a lui Eric Clapton se ascultă și astăzi, chiar dacă sub formă de coveruri, el trăiește prin muzica lui.

Spuneați că ați devenit cunoscut pentru că imitați foarte bine diferiți artiști, însă nu voiați să rămîneți la acel stadiu pentru că „un actor trebuie să facă de toate” Ați reușit?

Da, nu prea mi-a plăcut eticheta asta. Însă desigur, am reușit să fac de toate și asta se vede, am 12 albume de muzică, cinci cărți scrise, printre care și cărți pentru copii, am scris muzică pentru film, am scris muzică de teatru pentru Teatrul Țandărică, pentru teatrul radiofonic, am făcut sute de spectacole, am cîntat în deschidere la artiști mari, cum ar fi Scorpions, Suzanne Vega, ce pot să-mi doresc mai mult? Părerea mea e că un actor care nu știe să cînte, pierde. E bine ca orice artist să fie cît mai complet posibil.

Ați luat vreodată pauză de la cariera de actor sau de cîntăreț?

Nu, pentru că eu nu le văd ca fiind neapărat meserii. Ele sînt parte din viața mea și pauza de la mine eu nu am luat.

Cum ați ajuns să scrieți cărți de spiritualitate și pentru copii?

În primul rînd, pentru că am văzut în alte locuri că scrie că eu aș fi scris cărți religioase și nu de spiritualitate, vreau să zic explic: credința cu-

prinde și religie, dar religia nu cuprinde și credința. Sînt doar bucățele care au pornit din credință și au fost desprinse în funcție de interesul oamenilor, au devenit niște instituții extrem de politizate și care au cultivat frica în rîndul oamenilor, ceea ce nu e bine. Au cultivat frica de Dumnezeu în loc să cultive iubirea. Cum să-ți fie frică de Tatăl tău?

Cele pentru copii au fost scrise pentru fiica mea, atunci cînd era mică. M-am gîndit să le înregistrez, pentru ca atunci cînd eram plecat ea să-mi audă vocea. După ani de zile am făcut o carte cu CD și cînd fata mea a mplinit 15 sau 16 ani mi-a făcut grafica la una dintre povești. A fost minunat, ca fata pentru care am scris să-mi facă și grafica. E o bucurie să faci muzică și cărți pentru copii. Am mai făcut cum v-am spus și muzică pentru teatru, pentru „Muzicanții din Bremen” și abia aștept să iasă în premieră.

Schimbarea mea pe plan spiritual ar putea să schimbe și ceea ce se întîmplă în jur, datoria mea e să mă schimb pe mine și nu pe ceilalți.

Partea dramatică se îmbină cu cea umoristică în teatru sau se anulează reciproc?

Oamenii au acest stil de a separa, ajung să fie puse etichete, să se facă topuri. De exemplu, nu îl putea vedea nimeni pe Dem Rădulescu jucînd dramă, însă asta e o prostie. Un actor trebuie să știe să joace absolut orice, nu există comedie sau dramă pentru el. Pentru mine a fost o bucurie atunci cînd am fost distribuit într-un rol dramatic, toată lumea mă știa ca actor de comedie. Cînd m-au văzut pe ecran, la premieră, primele 15 secunde au rîs, după care s-a stins încet rîsul și s-au uitat mai departe. La fel am jucat în „Azilul de noapte” la Teatrul Metropolis, un rol dramatic. Însă lipsa asta de încredere și stilul de a pune etichete pe borcanele de zacuscă pentru ca să le deosebim de gemul de prune, părerea mea e că nu trebuie să existe.

Exista muzică pur și simplu, sau actorie și atît. Dacă de exemplu Johnny Depp ar fi jucat numai dramă sau numai comedie ar fi ajuns ca Ben Stiller, nu l-ar mai fi luat nimeni în serios. Noi trăim patru anotimpuri în fiecare zi, viața nu e doar comedie sau numai dramă. De aia mi-a plăcut să joc în filmul lui Cristian Mungiu, „Occidentul”, pentru că acolo era ceva de genul rîsul-plînsul. Eu mi-am scos complet gradele de comparație și verbul „a trebui” din vocabularul meu. Am fi mult mai liberi dacă nu ne-am compara cu ceilalți, în fiecare om există scînteia divină și niciunul nu e mai cu moț decît celălalt.

Povesteați că nu vă place să vă cîntați într-un singur gen muzical, ci preferați o combinație de genuri care să nu plictisească. Pînă la ce combinații ați ajuns?

Tot felul de combinații, am pe al-

bumul ăsta o melodie care are la început muzică ambientală foarte modernă pînă la reggae, părți de vioară clasică și etc. Am făcut și multe parodii de hip hop. Nu-mi place muzica house de exemplu, pentru că nu consider că ar fi muzică. Din 1982 pîna în 1985 ascultam doar Bob Marley. L-am descoperit prin formația Police, pentru că stilul avea rădăcini în reggae. Am fost unul dintre primii care am cîntat reggae în România în anii '80.

Acum, melodiile mele sînt cu mesaj mai simplu, mai spiritual, nu mă mai interesează socialul sau politicul

Momentele de la Cenaclul Flacăra din 1982, cînd ați fost ascultat de Ducu Bertzi sau de Adrian Păunescu au fost cele care v-au deschis drumul către

muzică?

Într-un fel, am stat doar patru zile (rîde). Am cunoscut foarte multi artiști, însă în doi ani mă uitaseră aproape toți. Îmi amintesc de momentul în care m-a remarcat Adrian Păunescu, însă totul s-a risipit de cînd am încetat să mai merg acolo.

Cît de actuală este piesa compusă de dumneavoastră „Țara arde și babele se piaptănă”, inspirată dintr-un proverb românesc?

Uitați-vă în jur și veți vedea cît de actuală este, din păcate. Pentru noi, ca artiști, e bine pentru că le mai putem cînta din cînd în cînd, dar pentru oameni ar fi bine să nu mai fie actuale. La melodii de genul inspirația vine pur și simplu, mereu am fost prins în realitatea imediată și ideile veneau pur și simplu. Acum, melodiile mele sînt cu mesaj mai simplu, mai spiritual, nu mă mai interesează socialul sau politicul. Consider că schimbarea mea pe plan spiritual ar putea să schimbe și ceea ce se întîmplă în jur, datoria mea e să mă schimb pe mine și nu pe ceilalți. Și așa am evoluat, mai întîi am fost mai răzvrătit și acum sînt mai calm.

Toată lumea duce lipsa unui astfel de umor

Din perspectiva dumneavoastră de textier, reușesc piesele din ziua de azi să mai spună o poveste?

Cei care au har și inspirație găsesc idei, pentru că e povestea lor pe care trebuie să o spună. Dacă faci ceva doar ca să apară la radio, la televizor, făcînd copy-paste, atunci faci ceva care nu e al tău. Prinde la lume pentru că lumea este prinsă într-o falsitate. Oamenii nu mai așteaptă să simtă ceva

Foarte multe reprezentații date de Divertis în timpul regimului comunist erau metaforice sau aveau sensuri ascunse.

Era o vreme cînd ascultam doar Bob Marley.

din inima lor. Sînt oameni care la 78 de ani reușesc să umple un stadion de lume. De ce? Pentru că este povestea lor și este una sinceră și electrizează toată sala.

Simțiți lipsa aceluia „umor simplu, frumos, din piatră-seacă”?

Eu la televizor nu mă uit decît la filme și la sport. Cînd am chef de un

astfel de umor mă întîlnesc cu colegii de la Divertis și facem acel umor din piatră seacă. Eu cred că lumea duce lipsa unui astfel de umor, pentru că dacă deschid televizorul se sperie. Dar dacă nimeni nu se plînge de asta, e la fel ca în sintagma „Dragoste cu de-a sila nu se poate”. ■

”

Cei care au har și inspirație găsesc idei, pentru că e povestea lor, pe care trebuie să o spună. Dacă faci ceva doar ca să apară la radio, la televizor, făcînd copy-paste, atunci faci ceva care nu e al tău. Prinde la lume pentru că lumea este prinsă într-o falsitate. Oamenii nu mai așteaptă să simtă ceva din inima lor.

Ieșeanul care taie Grapefruit cu bisturiul

Marius Ursache vrea să dezvolte o platformă care să te țină viu pe Internet.

Diferența dintre marca și brandul unui produs a existat dintotdeauna. În Iași sau în țări ca SUA, Elveția sau Rusia asocierea s-a făcut prin intermediul agenției de branding Grapefruit care din 1999 a început dezvoltarea strategiilor de acest fel. În spatele său a stat Marius Ursache, cel care și-a dorit ca agenția să devină o carte de vizită pentru România. În 15 ani, Grapefruit a trecut de stadiul de creare a unui brand și a ajuns pînă la dezvoltarea a diferite aplicații în mediul online. Însă Marius nu vrea să se oprească aici. Are patru proiecte în derulare în țară și în SUA și spune că timpul nu i-a fost decît cealaltă jumătate de care avea nevoie. Una care l-a stimulat mereu să vrea mai mult.

Primul proiect a fost pus pe picioare cînd Marius avea 19 ani.

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Cînd avea 14 ani, Marius Ursache nu aflase în totalitate înțelesul termenului de antreprenor. Însă primii bani cîștigați atunci din caricaturile locale în regim de colaborare au fost confirmarea de care avea nevoie pentru a-și defini în minte termenul. „Toată lumea face ochii mari atunci cînd aude că făceam caricaturi pentru un post de radio. De fapt,

Cel al publicității. „Ce am învățat din anii de facultate, se aplică acum foarte bine și în alte domenii. Trebuie să te uiți la oameni, să îți dai seama ce probleme au, dincolo de declarația lor inițială. Pentru că dacă întreb sistematically «de ce? de ce?» asemenea unui copil mic, poți ajunge la adevărata cauză, iar șansele de tratare sau de îmbunătățire a situației sînt mai multe”, spune

ția de branding Grapefruit deja era înscrisă între firmele din România. „Asta de fapt a însemnat că am mutat calculatorul acasă la unul dintre noi și am început munca propriu-zisă”, spune Marius rîzînd și amintindu-și că de atunci a învățat singur elemente de web design care l-au ajutat să creeze site-uri.

Dacă un brand este relația care se formează în mintea clienților, asemenea unui set de asocieri, Marius Ursache și-a dorit ca numele Grapefruit să fie asociat cu mai mult decît al unei agenții care creează strategii de brand. De aceea, de aproximativ doi ani, agenția se ocupă mai mult cu dezvoltarea de produse digitale, aplicații și site-uri complexe. Unul dintre cele mai recente proiecte este serviciul Cora Drive, prin intermediul căruia încarci în coșul virtual produse din magazine și mergi doar să ridici sacosele sau aplicația online care generează rapoarte pentru Dacia și Renault, analizînd în mod comparativ vânzările concurenței. „Noi mereu am insistat că brandingul nu este un serviciu, ci este un rezultat pe termen mai lung. Vrem ca ceea ce facem să aibă un impact asupra clientului și după ce se încheie o campanie, să nu fie uitată după trei ani de zile”, accentuează Marius spunînd că în momentul de față majoritatea activităților se pot muta complet în mediul online.

De exemplu, ceea ce urmărești sau ceea ce îți place într-adevăr pe Internet poate spune multe despre tine și caracterul tău din realitate. Iar asta a încercat Marius să demonstreze prin intermediul platformei Bravatar. Acolo fiecare utilizator își selectează doar opt branduri de care este foarte atașat, generîndu-se astfel un avatar. „Asocierea cu anumite branduri spune multe lucruri despre tine ca persoană. Bravatar nu este ca pe Facebook de exemplu, unde dai like la fiecare brand care îți apare în cale și care

probabil nu te reprezintă. Aici încercăm să identificăm care sînt oamenii care chiar admiră brandurile respective. De exemplu, eu am printre brandurile preferate acolo Harley Davidson, deși eu am de fapt o motocicletă Suzuki. Însă este ceva la care aspir și asta cred că spune mai multe”, adaugă Marius spunînd că este pasionat și de turația motoarelor de la motocicletă.

Amintiri din două lumi

Dacă ar avea de ales dintre un om cu multe studii în domeniu și unul motivat personal, Marius Ursache l-ar alege fără să clipească pe cel de-al doilea. Pentru că dacă educația are rolul de a pune bazele, motivația este cea care le și înrădăcinează în minte și stimulează fiecare simț. Și asta pentru că el se caracterizează ca fiind genul de om care învață pe tot parcursul vieții și nu doar în timpul facultății pentru

noștințele tale, încît după ce vei muri, alți oameni sau urmașii tăi să poată întreba această entitate orice fel de lucruri despre tine”, explică bărbatul vorbind cu mîndrie despre colegii săi din SUA. Momentan, platforma este în stadiu de proiect, urmînd ca prima versiune să fie gata în 18 luni de la primirea finanțării de care au nevoie. Deși pentru dezvoltarea acesteia este nevoie și de prezența sa fizică în SUA, Marius spune că viața sa nu se împarte între cele două țări, pentru că cele 13 ore de la Boston la București sînt asemenea unei călătorii pe care aproape nu o simți. „Sînt de principiu că poți face lucruri valoroase oriunde în lume, nu doar în orașul în care ești. De aceea spun că nu am viața împărțită, o jumătate de zi cît durează drumul nu este o problemă. Ideea este ca atunci cînd faci ceva trebuie să crezi un fel de rețea globală, să nu te limitezi doar la ceea ce ai la un moment dat.”

Deși a trecut de vîrsta unui elev

„Sînt de principiu că poți face lucruri valoroase oriunde în lume, nu doar în orașul în care ești. Ideea este ca atunci cînd faci ceva trebuie să crezi un fel de rețea globală, să nu te limitezi doar la ceea ce ai la un moment dat.”

a obține o diplomă.

Pentru următorii ani, fondatorul Grapefruit își dorește ca alături de cei de la Martin Trust Center for MIT Entrepreneurship din SUA să dezvolte proiectul eterni.me, o platformă care oferă șansa să rămîi viu în mediul online. „Platforma colectează toate informațiile pe care tu le generezi în timpul vieții, este făcută o arhivă, iar informațiile importante și relevante pentru tine sunt păstrate pe termen lung. E ca un fel de robot cu care faci chat și care încearcă să extragă cît mai mult din personalitatea ta, din cu-

sau a unui student, Marius crede că el este genul de persoană care învață pe tot parcursul vieții, fiind autodidact. „În momentul în care îți iei mai multe taskuri, importante pentru tine sau pentru alte persoane, ești mai responsabil și găsești și metodele pentru a elimina alte lucruri mai puțin importante care îți stau lipite de mină asemenea unor paraziți.” Iar Marius este un optimist, pentru că spune că 20% dintre lucrurile pe care le faci cu muncă și dăruire vor da 80% rezultat. „Principiul meu e «if you want something done, ask a busy person» și vei înțelege ce ai de făcut”. ■

Plecarea în Statele Unite ale Americii a fost un catalizator pentru nașterea primei sale afaceri care s-a dovedit a fi și de succes.

timp de patru ani am făcut caricaturi pentru evenimentele lor sau caricaturi interne, iar ceea ce m-a determinat să rămîn acolo atîta timp a fost faptul că pentru ei era perioadă în care angajau pe toți cei care păreau să fie potriviți cu spiritul lor”, spune Marius în timp ce își închină laptopul, parcă vrînd să dea drumul amintirilor.

Medic cu jumătate de normă

Mai tîrziu și-a dat seama că de fapt nu banii sau aprecierea erau impulsurile de care avea nevoie, ci îi era de ajuns simplul fapt că făcea ceea ce îi plăcea. Deși în anii adolescenței era pasionat de calculatoare și și-ar fi dorit să urmeze o facultate în domeniu, decizia trebuia să o ia imediat după Revoluție, moment în care majoritatea profesorilor emigraseră în afara granițelor. Fiind pasionat de chimie și fizică, a ales Facultatea de Medicină pentru a deveni chirurg plastician, susținînd că este o meserie într-adevăr nobilă. Deși îi plăcea foarte mult să deseneze, nu s-ar fi văzut pictor sau arhitect, așa că a lăsat soarta să-i găsească un „tratament”.

bărbatul exemplificînd pe cazul unui director regional de vânzări care nu găsește motivul pentru care afacerea scade în loc să crească.

Ideea de dezvoltare a propriei afaceri s-a zvîrcolit și s-a înfipt de cel puțin trei ori în mintea sa. La 19 ani, Marius Ursache s-a gîndit că un grup de freelanceri ar putea să își vîndă creațiile lor, de la fotografii, ilustrații și pînă la videoclipuri în străinătate, prin intermediul Internetului. Pentru că încercarea nu a avut sorți de izbîndă, un an mai tîrziu se punea pe picioare o agenție de publicitate la nivel local, urmată de una virtuală, la nivel internațional. Însă niciuna dintre cele trei nu a reușit. „Am plecat în SUA, undeva între anul IV și V de facultate și pentru ceva timp am lucrat la o agenție de design. Cînd m-am întors în țară am luat legătura cu doi colegi de la Monitorul, actualul Ziarul de Iași, și le-am propus să punem pe picioare o agenție”, își amintește trecîndu-și mîna prin păr parcă încercînd să își fixeze mai bine amintirile în minte.

Astfel, plecarea a fost un catalizator pentru nașterea primei afaceri care s-a dovedit a fi și de succes. Pe 13 noiembrie 1999, la două zile după reîntoarcerea în România, agen-

După cinci ani, pentru tinerii Basarabiei pumnii de pe 7 aprilie încă mai dor

În 2009, în Piața Marii Adunări Naționale din Chișinău s-a aprins lupta împotriva comunismului.

Orologiul nu bătuse ora 10:00, iar coridoarele erau pustii. În sălile de clasă în care nu se auzea nici o răsuflare, telefoanele sunau înflăcărâte cu câteva minute în urmă, ușile strigau trântite în grabă, perechi de ochi căutau un viitor mai bun, gurile scandau lozinci, iar cei pierduți printre cuvintele răsculaților repetau din urmă. Era dimineață, pe 7 aprilie 2009, în Chișinău, la Liceul Teoretic „Principesa Natalia Dadiani”, înainte ca miile de glasuri să protesteze indignate de rezultatele alegerilor parlamentare din 5 aprilie.

Adevărata ploaie a început când din cer s-a revărsat asupra polițiștilor nemulțumirea oamenilor.

de Doina SÎRBU | doina.sirbu@opiniastudenteasca.ro

Pietre, foc, victime și prădători. Chiar și acum, după cinci ani de la proteste, autoritățile nu au stabilit cine se face vinovat și pe umerii cui afirmă metehnele acelei ploii de pietre, ale celui foc ce ardea în fața președinției și ale acelor copii forțați să semneze o minciună, să spună că ei au spart și-au stricat Chișinăul. A rămas un ecou din trecut, unul ce nu și-a găsit locul pînă acum. Anul acesta expiră termenul de prescripție în dosarele legate de acel 7 aprilie 2009 din Republica Moldova, după care polițiștii care au ridicat mîna asupra tinerilor basarabeni nu vor mai putea fi pedepsiți. Chiar dacă după estimări, în ziua aceea peste 700 de oameni au fost bătuți, torturați, însă procuratura nu a găsit vinovații nici după ce-a trecut prin cele 108 sesizări.

El era tigrul, pantera și leul, el era cel în dinții căruia afirma sîngerind prada. Vinătoarea a început pe 8 aprilie, iar prada erau elevii și studenții, iar autoritățile căutau vinovați. „Poliția îi căuta pe cei mai activi. Mulți erau filmați, iar materialele au ajuns în mîna oficialităților. Nu știu dacă am fost sau nu înregistrat, dar de găsit nu m-au găsit. Profesorii erau de acord cu noi.

fost eliberați, însă alții au avut de suferit”. Erau luați de acasă, din școli, din universități, iar mîinile puternice ale polițiștilor nu acceptau răspunsul „nu”, stîlcind brațele tinerilor ca să semneze.

Tineri răsculați

Cuvintele curg șiroaie de pe buzele lui, are multe de spus, iar vorbele îi trec repede peste ziua aceea de 7. Haosul s-a născut în ziua ce-a urmat după alegerile parlamentare din 5 aprilie cînd s-au anunțat primele numărători. Cifrele erau parcă în ciuda alegătorilor, fiindcă Partidul Comuniștilor tot strîngea, de undeva, voturi. Nemulțumirile au pocnit și un val de oameni au ieșit în centrul capitalei pentru a-și urla neajunsul și ciuda. „Din fața Pieței Marii Adunări Naționale am plecat spre Parlament scandînd lozinci. Eram înconjurat de polițiști. Am protestat pînă la ora 10.00 seara ca mai tîrziu să vină Vlad Filat, fondatorul și liderul Partidului Liberal Democrat din Moldova și să amîne manifestarea pentru a doua zi. Ne-am supus și am plecat pe la casele noastre”, iar lui Alexandru nu îi ajunge aerul cînd povestește și ochii de un albastru închis trec printre evenimente de par-

colegilor fără tăgadă a fost și Octavian. „Eram în clasa a X-a și nu mă gîndeam la consecințe. Am aflat despre protestul ce avea să urmeze pe 7 aprilie de pe Facebook și faces.md; erau niște anunțuri prin care eram îndemnați să venim, cît mai mulți, în Piața Marii Adunări Naționale. Eram aproape toată clasa, iar pe drum am întîlnit și grupuri din alte licee, care erau la fel de entuziasmați ca noi”, își amintește el. Pe rețelele de socializare circula mesajul „Tinerii declară ziua de 7 aprilie - Zi de doliu național în Republica Moldova. Dacă nu ai votat pentru PCRM, ia o lumânare și ieși în stradă, ora 10.00, la Ștefan cel Mare”. Mulți dintre ei nu se gîndeau neapărat la protestul ce avea să aibă loc în centrul Chișinăului, erau bucuroși că au găsit un motiv de a chiuli de la ore. „Uraaa, am fugit”, strigam cu toții. Acum mă gîndesc și nu îmi vine a crede că eram atît de naivi”, spune Octavian. După ce a absolvit liceul în Moldova a hotărît să își continue studiile în Suceava, la Universitatea „Ștefan cel Mare”, pentru că „trebuie să începi schimbarea de la tine”.

Flăcări de proteste

Au trecut cinci ani, Alexandru nu mai este acel elev plin de inițiativă care credea că guvernarea veche poate fi ușor ruptă din temelii. A devenit mai moderat, a devenit student, însă îl mai frămîntă cîteodată lucrurile care s-au întîmplat atunci în Chișinău. „După vreo jumate de oră sau o oră de proteste eram printre primele rînduri de oameni, lîngă ușa de la președinție. Am văzut cum spre clădire au zburat, din mulțime, ouă”, răscolește Alexandru ușor prin amintiri, ștergînd, policioară cu policioară, praful timpului. Și pe acestea se așază, apoi, un alt strat sur, mai ales pentru că au urmat atîtea schimbări în viața lui, de-atunci și pînă acum. Povestește cum răsculații au început să împingă poliția. Cei din primele rînduri erau împinși și bătuți cu bastoanele. „Mulțimea, vîzînd că nu merge planul și că ea este cea care suferă, a început să rupă din piatra decorativă din trotuar și să arunce în clădire.” Tuna și fulgera, lumina

zilei era străbătută de bucăți dure de piatră, strigătele s-au îndesit. Speriați, oamenii au început să se ascundă, nimeni nu își dorea să fie victima acelei grindini. Poliția s-a închis în clădire, iar protestarii au început să arunce și în geamurile președinției. Peste unul dintre prietenii lui Alexandru s-a prăbușit ploaia cu toată forța ei, a fost luat de ambulanță, iar peste o oră s-a întors cu capul bandajat.

Adevărata ploaie a început mai tîrziu, cînd din cer s-a revărsat asupra polițiștilor nemulțumirea oamenilor. „Erau persoane care aveau me-

Adunări Naționale. A difuzat un film artistic.

Daniela încă învăța la gimnaziu, însă din curiozitate a hotărît să intre în președinție. „Multe seifuri erau deschise, iar prin birouri găseai de toate. Atît coniac era în președinție atunci că puteai deschide liber un magazin.” Daniela se amuză de situația care era atunci, de comportamentul oamenilor, de dorința de a pune mîna pe lucruri străine. Unii veneau după mîncare și ieșeau cu sticle de alcool, alții erau interesați de mobilier, luau scaune, mese, iar alții luau în spate ghiveciurile cu flori.

Protestarii agitați au început să intre în clădire prin geamuri și scoteau tot ce găseau.

nirea de a aprinde spiritele. Primii care au aruncat pietre erau mascați și împrăștiați în toată zona”, povestește Ion, unul din protestarii care a avut curajul să se apropie de locul unde furia ardea în flăcări de proteste. L-am întîlnit în Iași, e în anul al IV-lea la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi”. E membru al Asociației Tinerilor Români din Afara Granițelor, nu poate să se despartă de frații lui, care-i erau mereu aproape și care îi amintesc de căldura căminului de acasă.

Hoțul care intră pe ușă

„Poliția a scos un furtun pe ușa principală și îi uda pe protestatari. A fost udat și Vlad Filat care încerca să calmeze spiritele. El era unicul politician prezent la fața locului. Erau oameni care încercau să dirijeze, ziceau că după ce stricăm aici, mergem să stricăm și la TRM (n.r.: Teleradio Moldova), deoarece este o televiziune coruptă și ascunde adevărul”, povestește Alexandru, care înainte de învălmășeală și-a pictat fața cu guașă, desenîndu-și steagul Republicii Moldova. Protestarii agitați au început să intre în clădire prin geamuri, scoteau tot ce găseau, calculatoare, mobilă, băutură, telefoane. Înăuntru au dat foc mobilierului, în timp ce, afară, polițiștii au intervenit cu gaze lacrimogene. În tot acest timp, televiziunea publică nu a vorbit nimic despre protestele din Piața Marii

Veceslav era în clasa a XI-a, nu era interesat de protestul propriuzis. Avea alte planuri, trebuia să își petreacă toată ziua cu iubita. „Cînd am întîlnit-o era cu prietenii, ieșiseră din magazin după ce au cumpărat zeci de lumînări.” Voiau să meargă în Piață să aprindă micile focuri în semn de regret, pentru asuprirea forțată și alegerile false. „Cînd am ajuns în centru se începuse haosul cel mare, iar lumînările și-au pierdut menirea.”

Cei care voiau să vină acasă din România rămîneau, și ei, blocați pe drum. Pe atunci Dumitru învăța la un liceu din Iași. L-a sunat un prieten de-al său cînd voia să treacă hotarul României. „Mi-a spus că accesul în Republica Moldova este momentan interzis, iar ruta Iași - Chișinău trebuie să se întoarcă în gara românească”, spune el. Spre seară de pe acoperișul Parlamentului ieșea fum negru, iar de la ferestre se vedeau flăcări.

Trecutul a rămas schițat în amintirea tinerilor care-au fost acolo. An de an evenimentele reînvie pe scenele teatrelor din Chișinău, printre paginile cărților, iar astăzi, pe 7 aprilie 2014, este pictat pentru prima dată în filmul „Ce lume minunată”, realizat de actorul și regizorul Anatol Durbală. Între timp, anchetele continuă, dar rezultatele nu vin, deși o Basarabie întreagă le așteaptă. ■

„După vreo jumate de oră, de lîngă ușa președinției, am văzut cum spre clădire au zburat, din mulțime, ouă.”

Unii vorbeau mai deschis, alții nu, își dădeau seama că vor fi supuși unui control, iar publicitatea de propagandă nu le făcea bine”, povestește Alexandru, care pe atunci era elev în clasa a XI-a. El s-a aflat în primele rînduri în acea învălmășeală de oameni, a văzut haosul și a fost parte din el.

Marian e anul I la master în Italia, la Universitatea din Bologna, nu s-a aflat printre protestatari, era doar martor. Își aduce aminte cum prietenii lui erau bătuți și obligați să semneze o foaie împinsă de polițiști, „niște mărturii false pe care ei nu voiau să le semneze. Unii dintre ei aveau cunoscute unde trebuie să au

că le-ar fi trăit aseară. Acum învăța la Universitatea de Studii Europene din Moldova, la Facultatea de Drept, fiindcă după nedreptatea și maltratarea tinerilor în comisariate și pe străzi a decis, spune el, să fie de partea adevărului. După liceu s-a rătăcit și s-a căutat iar pe el însuși. A trăit în Italia apoi, într-un final, s-a întors în Republica Moldova, patria pentru care a luptat acum cinci ani.

Își amintește clar acea dimineață „Majoritatea elevilor de liceu a căzut de acord să plecăm în centru. Am mers pe jos strigînd împotriva victoriei comuniștilor la alegeri.” Printre liceenii care s-au alăturat

Radu Beligan a predat lecția de infidelitate

Actorul a jucat pe scenă alături de Lamia, fiica sa.

În Sala Mare a Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași, murmurale au fost înghițite pe nemes-tecate și râsuflarea s-a tăiat când a apărut pe scenă Radu Beligan. Sîngele s-a ridicat în obraji când actorul s-a arătat într-un scaun cu rotile, însă pe cît de repede a năvălit sub privirile năucite, pe-atît de iute s-a și diluat, pentru că maestrul nu își juca decît rolul. În piesa „Lecția de violoncel”, de Mona Radu și regizată de Felix Alexa, care a avut loc pe 1 aprilie, de la ora 19.00, Radu Beligan a întruchipat figura lucidă într-o căsnicie mioapă.

Atitudinea diferită a personajelor stîrnește hohote de ris în public.

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

Radu Beligan e îmbrățișat de o sală întreagă din priviri și din palme încremenite, care nu îndrăznesc să se alpească una de cealaltă în aplauze. Tocmai ca să nu spargă incantația rostită de maestru împreună cu Lamia Beligan, fiica sa, o incantație care face ochii să lucească și pielea să se scuture de fiori. Doar un oftat scăpat din toate colțurile sălii se ridică spre cupolă ca un balon cu aer cald, atunci când actorul apare pe scenă cu un picior în ghips, într-un scaun cu rotile, împins de Lamia.

De fapt, acela nu mai este Radu Beligan, ci senatorul George Popescu, îngrijit de Eva (Lamia Beligan), soția lui cu 20 de ani mai tînără. Balonul se sparge și publicul își alungă grijele, căci totul face parte din rol, unul pe care maestrul l-a jucat cu un calm părintesc. Nu a țișat cînd a aflat că nevasta îl înșală cu profesorul ei de violoncel, nici nu l-a bațjocorit pe amant, ci l-a amenințat, cu o stăpînire de sine nezdruincinată, că va avea grijă să îi taie orice coardă de siguranță. Lui și familiei sale. Tocmai diferența aceasta de atitudine a personajelor

stîrnește publicul într-un hohot de ris complice, de parcă ar fi fost un copil gîdilat întruna.

Două povești, între aceleași oglinzi

De o parte a scenei, unde decorul înfățișează sufrageria lui Radu Manoliu (Marius Manole), profesorul de violoncel este frontal istic. Acolo unde orice vorbă, orice gest poate declanșa un război. Dacă află nevasta,

te femeii? „Cîte să fi fost? Zece, douăsprezece?”. Cum? „Patru, patru au fost”, lămurește senatorul, ridicînd ațtea degete, cîte amante își amintește că a avut. Nu vrea să îi spună și că de fapt o minte, pentru că este prea orgolios să recunoască înfrîngerea vîrstei. Mărturisește asta doar publicului, într-unul din monologurile sale.

Eva se învîrte în jurul măsuței joase, mai ia o gură de băutură din paharul de cristal, se prăbușește pe canapea. George e cuminte. O privește im-

Glasul aproape frînt al lui Radu Beligan reușește să îndulcească ascuțimile isteriilor celorlalte personaje.

dacă o găsește pe amantă ascunsă după perdea, dacă soțul se ține de promisiuni? Din stînga scenei, izbucnesc întruna urlete. De cealaltă parte, în salonul elegant, cu mobilă închisă la culoare, doar Eva răscolește jarul în soba căsniciei. Prima dată, atunci cînd află că George a înșelat-o. Cu cî-

păciutor și își mai sprijină, din cînd, în cînd, capul în mîna dreaptă. Glasul aproape frînt al lui Radu Beligan reușește să îndulcească ascuțimile isteriilor celorlalte personaje, iar replicile care taie, cu blîndețe, în carne vie îi fac pe spectatori să se obrăznicească și să aplaude. „Aveai ceva special

cînd te-am cunoscut”, îi mărturisește privind înspre loje Eva. „Ce anume? Contul din Elveția?”, vine imediat replica.

În stînga, iubirea e neîndemînică, în dreapta e îngăduitoare. Cele două sufragerii sînt aduse laolaltă de oglinzile deformate care înconjoară scena, martorele tăcute ale unor căsnicii strîmbe. Ori de cîte ori luminile se sting și un violoncel prinde glas de nicaieri, o pîlpîire albăstruie lasă să se vadă reflexia actorilor care pregătesc următoarea mișcare. Fie că se așază din scaunul cu rotile pe canapea sau că iese din scenă, Radu Beligan e mereu sprijinit de brațul unuia dintre actori, care îl conduc răbdători, să nu frîngă

făptura de lîngă ei. Pentru cîteva clipe, Eva își scoate masca și redevine Lamia, cînd își lipește umărul de cel al tatălui său.

Pe scenă, actorii vorbesc unii cu alții, cu ei înșiși sau cu sala. Chiar dacă discută la telefon, despărțiți de o cortină nevăzută, Radu și Eva se uită înspre balcoanele poleite și căptușite cu catifea. Își aruncă dojeni mai mult pentru sine, în spovedanii la care participă toată sala. Iar cînd Radu Beligan își rostește monologurile, ceilalți actori și spectatorii încremesc, într-un stop cadru. „Pasiunea îi aduce pe doi oameni aproape, dar iubirea apare după ce pasiunea moare.” ■

DIALOG CU BĂTĂI DE CAP

Cîteva tușe care merită îngroșate

de Iulia CIUHU | iulia.cihu@opiniastudenteasca.ro

Elevi și studenți abia așteptau să-l vadă pe jurnalistul Mihai Radu de la revista Cațavencii și să răsfoiască primul roman al autorului, „Sebastian, ceilalți, și-un ciîne”. Cu un sfert de oră mai devreme de lansarea cărții la Iași, vineri, 4 aprilie, abia mai găseai un scaun liber în Librarium, din Palas Mall.

Romanul „Sebastian, ceilalți, și-un ciîne” pune la încercare răbdarea multora, avea să sublinieze prof. Nicoleta Munteanu. Aduce cumva cu filmul românesc „Polițist adjec-tiv”, a mai precizat profesoara. Alex Savitescu, lector la Departamentul de Jurnalism și Română de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, a fost și mai tranșant. Profesorul recomandă romanul doar cititorilor care înțeleg ironia fină și care sînt interesați de ce se întîmplă împrejur.

Întrebări cu tîlc?

Aproximativ 100 de liceeni și studenți au participat la conferința de lansare a romanului „Sebastian, ceilalți, și-un ciîne”. Unul dintre ei a fost nelămurit de ce autorul a ales un ciîne și nu un perș. Explicația este că de-a lungul anilor a pierdut mai multe astfel de animale care i-au fost dragi, iar acum s-a gîndit că personajul închipuit, Sebastian, ar avea nevoie de un animal de companie. Faptul că presa scrisă își trage ultimul suflu a sures-

citat tinerii din sală. Unii mai naivi au întrebat de ce moare, alții mai siguri pe ei i-au prevăzut viitorul pe online, în timp ce alții mai sceptici tot nu pricepeau de ce trebuie să moară. Atunci jurnalistul și autorul a ținut să precizeze ce se întîmplă, cum firmele de publicitate cumpără din ce în ce mai puțin spațiu în ziare și cum se reorientează spre alte medii.

Concluzia sălii: viitorul presei scrise este online-ul. Concluzia autorului: viitorul presei scrise este săptămînalul. Cît din Sebastian este Mihai Radu sau cît de Mihai Radu este Sebastian a fost principala frămîntare a publicului. Autorul a lămurit că personajele, locurile și situațiile din roman sînt în mare parte oameni, spații și întîmplări cunoscute. Presa de umor lucrează cu tușe pe care le îngroașă ca să ilustreze o anumită caracteristică a personajelor ilustrate. „De exemplu, pe Victor Ponta nu îl mai poți numi direct plagiator pentru că o să te dea în judecată argumentîndu-ți că anchetatorii de la Politehnică au concluzionat că nu a copiat. Atunci noi trebuie să sugerăm prin toate bulele alea mari că el este un plagiator, fără să-l catalogăm direct. La fel cu Elena Udrea. La ea, prin toate bulinele trebuie să sugerăm că s-a dezbrăcat cînd a trebuit în fața cui a trebuit, că a făcut bani prin mișcări murdare și că a fost amanta președintelui, nu?” ■

ILUZIILE UNUI OCEAN FANTOMĂ

Răsăritul celor trei maeștri

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Vinerea trecută, pe scena Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași, am avut șansa să asistăm la o dezbatere la care nu s-au folosit cuvinte. Ci doar instrumente. Sub ordinea dirijorului Radu Postăvaru, membrii ai Filarmonicii Moldova Iași și soliștii Bujor Prelipcean, Șerban Mereuță, Dan Prelipcean și Filip Papa ne-au redat „Dialogul Maeștrilor”.

Primul a fost Antonio Vivaldi, care ne-a șoptit în urechi culoarea anotimpurilor și ne-a redat sentimentul unei tranziții infinite. Mai întîi am tremurat a nerăbdare, apoi a frig, după care ne-a fost cald, și am trecut înapoi la frig. Mișcările dirijorului au fost precum un taifun, și de fiecare dată cînd acesta și-a aruncat mîinile în aer, direcția vîntului s-a schimbat subit. Obedienți, artiștii filarmonicii au fost precum un roi de furnici. Neobosite și mereu coordonate, instrumentele ne-au transmis și au căutat o altă voce. Apoi l-au găsit pe Bach.

După ce ne-am lăsat cuprinși de tăcerea mîngietoare a nopții, am fost sufocați mai apoi de o gaură neagră, amplificată de viorile care ne-au amăgit cu iluzii. Am reușit în cele din urmă să scăpăm, Radu Postăvaru vrînd parcă să arate că el este cel care ține hamurile. A sărit în aer cu furie, s-a uitat fioros către instrumentiști precum căpitanul unei nave de pirați, și a scos spada pentru un duel cu sine. Totuși, nici unul dintre ei n-a apucat să dea lovitura finală căci maestrul i-a oprit și i-a dezarmat pe amîndoi. Dirijorul a redevenit o singură persoană.

De fiecare dată cînd maeștrii au stat să-și regăsească gîndurile, toți cei din sală i-au răsplătit cu aplauze. De la doamnele dichisite de la lojă, pînă la tinerii care nu au mai găsit loc pe scaun și au stat pe scări. Nu s-au foit, nu s-au mișcat și nici măcat nu au cli-pit. Cu fiecare silabă care răzbătut sa-la precum un ecou furios, tinerii au devenit și mai încremeniți în pozi-

ția lor.

Maestrul care a avut ultimul cuvînt pe scena Teatrului Național a fost Ludwig van Beethoven. Spre deosebire de celelalte două fantome, care ne-au menajat, Beethoven ne-a legat o ancoră de 50 de tone de picior și ne-a dat drumul într-un ocean. Frică, anxietate, nebulie, și haos au fost stările care pot descrie cel mai bine ple-doaria artistului. Pînă și Radu Postăvaru a pîrnat la un moment dat posedat și în brațele-i întinse parcă dansa cu focul.

Cînd în sfîrșit am rămas cu toții fără apărare, marionetele de pe scenă au pregătut un imn. Nu aveam cum să îl știm, însă chiar dacă l-am fi știut, tot nu ne-am fi putut opune. Simțurile ni s-au ascuțit, iar vîrfurile degetelor care se mișcau fără voia noastră ne prevesteau că urmează să se întîmple ceva. Bețele viorilor se mișcau haotic prin aer și parcă încercau să ne exorcizeze. În cele din urmă, totul s-a oprit subit, soarele s-a înfîlțit cu luna, iar noi ne-am luat rămas bun de la maeștri. ■

Dacă nu vor să plătească mai mult pe carburanți decât pînă acum, șoferii români vor circula cu 1.100 kilometri mai puțin de-acum înainte. Acciza suplimentară introdusă de Guvernul Ponta de la 1 aprilie 2014 scumpește combustibilii cu 7 eurocenți la fiecare litru. În timp ce premierul și președintele Traian Băsescu se ceartă pe seama scumpirilor aduse de această nouă regulă care cade peste un sistem fiscal plin de taxe și impozite, românii calculează cît înseamnă pentru ei toată povestea asta. Iar acel 2% care stă să pocnească peste prețul gazelor naturale pare să usture cel mai mult. Chiar dacă Guvernul promite să facă din acciză drumuri și autostrăzi, electoratul nu crede pînă nu vede și poate să taxeze, la rîndul lui, cu ștampila aruncată în urne.

Acciza suplimentară face autostrăzi din rezervoare pline

Guvernul s-a străduit să justifice majorarea acestei taxe.

Românii se tem că scumpirile vor ajunge din benzinării în supermarketuri.

Adevărat a accizat!

Dacă nu ați fost pînă acum la un spectacol de *stand-up comedy*, vă puteți face o idee urmărind ieșirile publice ale distinsilor guvernanți într-ale economiei. „Trebuie încurajat consumul ca să repornească economia!”, ni se spune la televizor. După care afli că se măresc tocmai taxele pe consum. În mod normal, dacă tu îți cumperi doi cartofi pentru cină și Guvernul te anunță că îți va lua un cartof în plus, e la mîntea cocoșului că te vei culca mai flămînd decît îți programaseși. Așa și cu acciza la benzină. Discutînd cu șeful unei mari companii românești de transport internațional, omul mi-a mărturisit că de creșterea accizei, românii nu își mai cumpără bilet București-Madrid, ci București-Budapesta, după care, din Ungaria spre Spania, merg cu alte curse, mai ieftine.

Cu alte cuvinte, încasările lui au scăzut deja cu circa 30% față de momentul anterior accizării suplimentare a combustibilului. Cei din transportul intern mărturisesc și ei că vor declara oficial mai puțin calatori decît au în realitate și că își vor umfla numărul de facturi spre decontare pentru că nu-și permit să-și reducă marja profitului. Așa încît la final, bugetul de stat va încasa mai puțin decît înainte de a crește acciza.

Dan POPA
analist economic

vor umfla numărul de facturi spre decontare pentru că nu-și permit să-și reducă marja profitului. Așa încît la final, bugetul de stat va încasa mai puțin decît înainte de a crește acciza.

Să ne amintim că Asociația Producătorilor de Băuturi Alcoolice amintea că majorarea, în septembrie 2013, a accizei la băuturi spirtoase a produs o scădere cu 20 de milioane de euro a încasărilor bugetare „Măsurile fiscale introduse în ultimii ani au condus la scăderea încasărilor bugetare cu sume importante și la orientarea consumatorilor inclusiv a celor din mediul urban către băuturile obținute în gospodăriile individuale țărănești, băuturi care nu respectă normele de siguranță alimentară, au o calitate incertă, iar, datorită eludării obligațiilor fiscale, au prețuri mult mai mici față de cele obținute legal”, afirmă cei citați.

Cui folosește însă o acciză suplimentară? Primele impozite plătite de un om au fost ofrandele. Abel plătea asemenea impozite de nu mai știa de el, săracul. Cain însă se dorea un răsfățat fiscal, un soi de evazionist, dar a sfîrșit-o mai prost.

Egiptenii plăteau și ei o taxă (cheironasion) pentru a putea exercita anumite meserii. Mai era și taxa pe sare – haliké, de la care erau scutiți copiii.

Grecii. Erai bogat? Venea Fiscul

ș.a.m.d.). Fiscalitatea indirectă era în schimb foarte bine pusă la punct. Existau taxe pe case, pe sclavi, pe uleiuri, pe vin, pe fînețuri etc. În orașele bogate în aur, unele taxe erau eliminate, serviciile publice fi-

Primele impozite plătite de un om au fost ofrandele. Abel plătea asemenea impozite de nu mai știa de el, săracul. Cain însă se dorea un răsfățat fiscal, dar a sfîrșit-o mai prost.

și îți șoptea dulce în ureche: „Eisfora !” (impozitul pe avere) care nu era luat cu regularitate, ci numai atunci cînd Statul decidea. Tot ăia bogații plăteau din banii lor funcționarea serviciilor publice (liturgies, choregie, gymnasiarchie

ind susținute din comerțul aurifer.

Știu, scopul unui război nu este să mori pentru țara ta, ci să faci în așa fel încît Celălalt să moară pentru țara lui. Dar cum să-i explici ANAF-ului asemenea lucruri? ■

O bombă electorală pe bază de benzină și motorină

O analiză pe tema majorării accizei la combustibili cu 7 eurocenți/litru, la 1 aprilie, ar trebui să includă în primul rînd o discuție despre impactul financiar pe care măsura o va avea asupra consumatorilor. Din acest punct de vedere, decizia este foarte periculoasă pentru Guvernul condus de Victor Ponta, cu atît mai mult cu cît vine într-un an electoral.

Un studiu realizat de Daedalus Millward Brown, preluat de Mediafax, arată că, românii parcurg cu mașina, în medie, 14.700 km anual, iar, după majorarea accizei, costul mediu va crește cu 505 lei pentru benzină și cu 415 lei pentru motorină.

Mai mult, dacă-și păstrează bugetul actual, un șofer al unui automobil din clasa compac-

tă va alimenta cu circa 3,5 litri mai puțin, la un plin în valoare de 300 lei, ceea ce înseamnă că va circula cu circa 50 de km mai puțin.

Potrivit studiului, într-un an de zile, șoferii vor circula cu 1.100 de kilometri mai puțin, dacă nu alocă sume suplimentare pentru achiziția de carburanți.

Privind la aceste cifre, putem lesne concluziona că majorarea accizei la combustibil poate avea consecințe electorale semnificative. Mai ales că, prin adăugarea celor 7 eurocenți (aproximativ 42 de bani, după corelarea cu inflația și cursul leu/euro), se depășește pragul psihologic de șase lei per litru.

Simțind pericolul, Guvernul s-a străduit să justifice public majorarea accizei prin nevoia de finanțare a unor proiecte de infrastructură, dintre care autostrăzile sînt cele mai

importante. Nu a reușit însă să fie foarte convingător. Nu există nici o garanție că, odată intrați în buget, banii colectați din majorarea accizei se vor duce la autostrăzi. Guvernul a refuzat să modifice Codul fiscal, pentru a stipula în mod expres că acești bani vor fi cheltuiți pe proiecte de infrastructură. Există și posibilitatea ca resursele suplimentare ce vor fi încasate să fie alocate Planului Național de Dezvoltare a Infrastructurii, aflat în coordonarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

Executivul a preferat, însă, să arunce acciza suplimentară în coșul larg al Bugetului de stat, pentru a dispune de aceste sume după bu-

nul plac. Din acești bani se pot plăti pensii, salarii, pomeni electorale, achiziții publice la prețuri exorbitante, sau contracte acordate clientelei politice, adică pot fi sifonați mult mai ușor.

Aceste lucruri sînt ușor de demonstrat opiniei publice. Atunci cînd alegătorii vor vedea că, din banii plătiți în plus pentru benzină sau motorină, Guvernul nu va construi nici un metru de autostradă, vor sancționa la vot proasta guvernare și minciuna.

Misiunea Guvernului este cu atît mai dificilă cu cît se află sub tirul susținut al președintelui Traian Băsescu, care face presiuni publice pentru a elimina acciza suplimen-

tară la combustibil. După ce a eșuat în a determina Executivul să renunțe la ea, șeful statului a trimis o scrisoare fiecărui parlamentar în parte, pentru a nu vota ordonanța de urgență.

Pentru șeful statului, lupta împotriva majorării accizei la combustibil este vitală. În 2012, alegătorii au votat împotriva sa la referendum și împotriva PDL la alegerile parlamentare din cauza măsurilor de austeritate, deși președintele a susținut în permanență că tăierile sînt necesare. Dacă reușește să demonstreze că actualul Guvern scumpește viața oamenilor, deși are toate condițiile să nu o facă, potențialul electoral de creștere este semnificativ. ■

Silviu SERGIU
redactor-șef adjunct Evenimentul Zilei

Titlu: „Captain America: The Winter Soldier”
Regizor: Joss Whedon
An: 2014
Actori: Chris Evans, Samuel L. Jackson, Scarlett Johansson
Gen: Acțiune

FĂ UN STOP-CADRU

Căpitanul, cel mai iubit erou american

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Filmele cu super-eroi s-au transformat, din punct de vedere financiar, în mine de aur pentru cei de la Marvel. În cei aproape zece ani de când a explodat cu adevărat franciza, pasul de la peliculele construite din clișee și efecte vizuale la așa-numitele „blockbustere” de vară s-a văzut în primul rând la nivel de box-office. Însă ultimele apariții cinematografice din aceeași linie arată și că producțiile în sine s-au rafinat atât la nivelul prezentării poveștilor, acestea având o intrigă mult mai complexă, cât și la nivelul personajelor, profilul actorilor selectați mulțindu-se mult mai bine pe cel al super-eroilor portretizați.

Ultima astfel de apariție, Captain America: Winter Soldier, care a avut premiera pe 4 aprilie, și-a acoperit de câteva ori costurile de producție din încasările obținute în primul weekend de când rulează în cinematografele din toată lumea. Și a făcut-o pe un merit al poveștii, nu (doar) al efectelor spe-

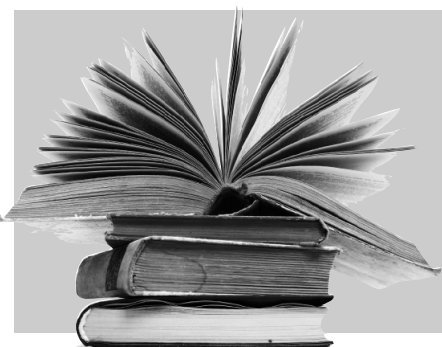
ciale. Povestea, pe scurt, îl găsește pe Steve Rogers, Captain America, în miezul unei conspirații de peste 40 de ani, crescută în sânul organizației care l-a trezit la viață, SHIELD. O conspirație pe care a crezut că i-a pus sfârșit la finalul primului film, distrugând formațiunea nazistă HYDRA și scufundându-se împreună cu ultimul avion al flotei aeriene care pleca să distrugă capitalele lumii.

Deși are câteva dintre reperele clasice ale unui film cu supereroi (de la costumele multilate la replicile), povestea filmului este ținută foarte bine pe scheletul unui film de spionaj. A doua ecranizare a Căpitanului are ca piatră de temelie prestația ireproșabilă a actorilor din rolurile principale. De fapt, din toate rolurile. Scarlett Johansson, cu o voce răgușită și cu un puternic accent rusesc, transformă drama Văduvei Negre, Natasha Romanoff, fost agent KGB lipsit de o identitate,

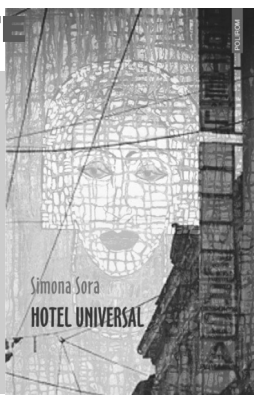
într-una personală, într-una a importanței identității și a multitudinilor de adevăruri pe care ni le țesem în jurul nostru. Chris Evans, eroul principal, e prototipul soldatului fără misiune, care se identifică prin meseria sa, dar pe care a practicat-o până când a ajuns să se scalde mereu în cenușii dintre acțiunile bine intenționate și consecințele neașteptate. Tot filmul, de altfel, este construit pe ideea de lipsă sau dobândire a încrederii și, bineînțeles, continuă și mai mult rostogolirea bulgărului de filme care a culminat cu Avengers și care s-a spart din nou apoi în poveștile individuale ale eroilor care au salvat în el New York-ul de invazia extraterestră (Iron Man, Capitan America sau Thor).

Cu o poveste spusă palpitantă, cu personaje conturate foarte bine, cu eroi, cu efecte speciale interesante, care nu-ți obosesc ochii, partea a doua a Captain America pare a fi una dintre cele mai bune producții din universul Marvel a ultimilor doi ani. ■

NAVIGHEAZĂ PE-O PAGINĂ DE CARTE

Titlu: „Hotel Universal”
Autor: Simona Sora
An: 2013
Editură: Polirom
Gen: Ficțiune

Vîrstele și fantezmele Hotelului Universal

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicenu@opiniastudenteasca.ro

Paginile romanului „Hotel Universal” trebuie răsfoite cu o busolă în mână. Și nu una care să arate punctele cardinale, ci frînturi de secol al XIX-lea, străzi bucureștene de după revoluție și cămine studențești. Simona Sora se joacă cu timpul în cele 24 de capitole ale cărții sale. Îl prinde între degete și îl alungește pînă în 1856, pe vremea lui Vasile Capșa, cel care a întemeiat restaurantul bucureștean care-i poartă numele. Apoi îl lasă să se chirească, precum un elastic, pînă în deceniul trecut. Îl ține captiv într-o poveste, încuiată într-o alta. Deschide o buclă a perioadei în care fost întemeiat Hotelul Universal și o încheie cu vremurile în care acesta a fost închis.

Scriitoarea se mai joacă și cu personajele, pe care le aduce sub ochii cititorului ca pe-o avalanșă. Sînt capitole în care o singură voce, cea a Mariei mari, deznoadă povestea lui Capșa. În alte pagini, autoarea o dă deoparte și îi ia locul, aducînd-o pe scenă pe Maia, nepoata Mariei mari și pe colegii săi de pe holurile Hotelului Universal, devenit după revoluție cămin studențesc. Rîndurile se aglomerează cu întâmplările lui Mohicanu, ale Alionei ori Diane, despicate în pagini întregi.

Fiecare frîntură de timp este creionată printr-un limbaj propriu. Fantezmele lui Capșa sînt colorate în fraze lungi, croite cu onduleuri stilistice, uneori amețitoare. Lumea Ma-

iei, în schimb, e una nestatornică, mereu pe fugă. Doar aglomerarea de personaje tempează elanul lecturii.

În saltul acesta peste generații, coarda care este prinsă de capetele celor două lumi este harul de a citi oamenii, trecutul și viitorul lor. Un har pe care Maia l-a moștenit de la clarvăzătoarea Rada, a cărei descendență este, adusă de Capșa la București, din Varna. În camera ei transcrie pe caiete scrisorile soioase păstrate de veacuri, care mereu încep cu aceleași două cuvinte, „Muraki mi”. Sînt mărturiile ale lui Vasile Capșa din „taxidurile” (n.r.

Scriitoarea se mai joacă și cu personajele, pe care le aduce sub ochii cititorului ca pe-o avalanșă.

călătorii pe care le făceau negustorii în străinătate pentru a cumpăra sau vinde produse) sale, din care se întorcea cu ciocolată pe care o pune în „cutii de tablă aduse de la Viena, pe care scria Karlskirche și Rathaus, și-o împacheta în hîrtie galbenă, ca la Paris”. Nu el a fost primul care a adus ciocolată în București, „dar el a știut cum s-o vîndă”. ■

ASCULTĂ DE (LA) NOI

Album: „Morning phase”
Artist: Beck
An: 2014
Gen: rock alternativ

Singurătate uitată pe corzi

de Ana-Maria BUCUR | anamaria.bucur@opiniastudenteasca.ro

Ritmurile de folk, pop și accentele orientale adunate și presărate deasupra cu o voce pătrunzătoare se concretizează într-un fundal perfect pentru momentele sensibile din viață. După o pauză de patru ani, artistul american Beck scoate un nou album. „Morning phase” este al doisprezecelea în cariera cîntărețului și reprezintă jumătatea perfectă a albumului din 2012 „Sea Change” deoarece se regăsesc aproape aceleași ritmuri și aceleași transvoci.

Melodia „Morning” e ca o gură de aer dintr-o dimineață melancolică. Chitara pură de la început aduce mai mult a visare și vocea sună ca alarma de la ceas. „But can we start it all over again?/ This morning/ I've lost all my defenses/ Won't you show me the way?” (Putem să începem din nou? În dimineața asta/ Mi-am pierdut apărarea/ Nu vrei să-mi arăți calea?). Sentimentul de singurătate cuprinde ascultătorul prin fiecare notă muzicală, aducînd odată cu el nevoia de a avea pe cineva drag alături. Artistul reușește să ajungă la sufletul publicului trăind lucrurile din alte perspective. Ridică semne de întrebare prin intermediul discursurilor filosofice despre puterea de control a inimii din unele piese precum „Heart is a drum”.

Albastrul devine culoarea singurătății, a răcelii din suflet și a existenței obosite în „Blue Moon”. Accentele de folk combinate cu cele orientale creează imaginea unui dans ritmat în jurul unui foc leneș. Contrastele dintre linia melodică vioaie și versurile pline de mîhnire dau o aură interesantă piesei. Chitara muștește, vocea calmă și pătrunzătoare murmurînd pînă în visele cele mai adînci, alternînd între note joase și înalte. „And tell me I'm dream, dream, dream, dreaming and I'll never wake up/A keep-sake in a dresser drawer from who-knows-where / A symbol of your exegesis and mirror” (Și spune-mi că sînt vis, vis, vis și că visez, iar eu nu mă voi trezi/Un suvenir într-un sertar de cine știe unde/Un simbol de exegeză și o oglindă). De la libertate la confuzie, de la singurătate la strigăte stînte, piesa este reprezentația scenică unei inimi părăsite.

Melodiile de pe album te poartă prin iubiri neîmplinite, dar care nici nu nevoie de împlinire. Versurile acestui album nu s-au scris din fericire. Metaforele împachetate în ritmuri ce pătrund pînă în adîncul gîndurilor sînt legate cu firul imaginației care dansează pe corzi. ■

N-ai mîncat de fruct tot Postul Mare, n-ai ieșit în club și te-ai hotărît ca

nici să nu înjuri pînă la finalul lunii aprilie. Dar cînd ți-ai dat seama că mai sînt două luni pînă la licență și coordonatorul nu te știe nici după nume, ți-ai luat o șaorma mare de Class, ai înjurat de toate cele sfinte și te-ai apucat de scris.

Săptămîna aceasta astrele îți zîmbesc. În urma unei

epidemii de gripă se va închide universitatea, vei cîștiga la pariuri cîteva zeci de milioane și părinții îți vor cumpăra cadou, din senin, un BMW X5. Cum bănuiesc că ți-ai dat deja seama că nu e adevărat, așteaptă-te la o săptămînă cu frig și ploaie.

Săptămîna viitoare te va lovi un val de indulgență. Vei asculta,

după luni întregi de relație, de sfaturile iubitului tău și te vei rezuma la a cumpăra doar o poșetă pe săptămînă. Bine, că n-a zis nimic de cercei, colanți, gec, bluzițe, coliere, brățări, ceasuri, sacouri, pantofi, teniși și inele e problema lui, nu a ta.

Oricît te faci în ochii celor din jurul tău, ți s-a umplut paha-

rul. Nu mai înghiți pe nimeni, nu mai vorbești cu nimeni și îți vezi, în sfîrșit, și de propriile interese. Ca să sîr-bătorești cum se cuvine, te refugiezi în fiecare seară într-o cramă bună și pleci mereu cu doi litri de vin în plus în rezervor.

Vrei să candidezi la un loc în Senatul universității, însă renunți

cînd vezi ce limbă de lemn îți trebuie ca să te poți trece doar pe listele electorale. Te înscrii pentru burse la cantină, tai cartofi și faci curat după ce se termină programul. Lucruri, oricum, mai importante decît să freci menta în Senat.

Te-ai gîndit să dai la doctorat în toamna ca-re vine, că ai auzit că iar se

dau burse de 20 de milioane pe lună. Îți pregătești o cercetare beton din categoria „viața și opera poetului din satul meu natal”, cureți de două ori pe săptămînă biroul coordonatorului și îi scrii toate lucrările de „cercetare”. ■

PRIMUL RĂCNET

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

Grupările criminale au fost și încă sînt, pentru multe țări, o problemă atît la nivel local, dar și internațional, în funcție de ce reputație și relații și-au construit aceste imperii în lumea afacerilor necurate. Printre cele mai vaste și cunoscute astfel de grupări se numără mafia italiană, triada chineză, carteluri mexicane și Yakuza, cel mai notoriu sindicat criminal din Japonia. Istoria acestor organizații mafioteste este una destul de veche, ce ajunge pînă în secolul al XVI-lea, cînd samurii fără stăpîn (ronin) își căutau un scop pe teritoriul nipon.

Yakuza, spre deosebire de alte grupări asemănătoare, sînt ancorate în cultura japoneză și din această cauză autoritățile încă trec cu vederea unele din acțiunile lor criminale. Poate că și astfel organizația Yamaguchi-gumi au reușit în urmă cu cîte săptămîni să-și lanseze propriul site, cu logo, imn și video de prezentare a găstii. Pagina este, de asemenea, o încercare de atragere a mai multor membri, apelînd însă la un mesaj

Gangster cu profil online

Poarta de intrare pe site-ul Yakuza.

care să-i facă să pară naționaliști, umanitari și împotriva consumului de droguri. Mesajul care apare la fiecare accesare a site-ului este următorul, „Banish drugs and purify the nation league” (refuză drogurile și purifică națiunea). Pentru a spori și mai mult imaginea, gruparea a postat și un clip video cu un pelerinaj, peste care este pus un cîntec tradițional și versuri ce elogiază „Ninkyo”, o formă de idealism masculin ce luptă pentru cei necăjiți.

Site-ul seamănă foarte mult cu încercările forțelor militare americane de a recruta noi cadeți prin anii '80, '90 cînd se apela la virtuți precum vitejie, ordine sau bătlia pentru libertate. Doar că în loc să apară ca o reclamă TV, Yamaguchi-gumi încearcă prin intermediul Internetului să-

și schimbe imaginea de „forță antisocială”, după cum a fost denumită de poliție. În jocuri video, filme, muzică sau manga (benzi desenate japoneze) grupările Yakuza sînt prezentate, însă, fie ca tabără neutră ce se afiliază oricui, fie ca inamici, dar în așa fel încît să pară cît mai grozavi. Chiar și cu o astfel de publicitate, în 2013 numărul membrilor din grupările Yakuza a scăzut, pentru prima dată, sub 60 000.

Aceasta nu este prima încercare a mafiei japoneze să atragă, prin metode neconvenționale, noi „ronini” în rîndurile lor. Tot Yamaguchi-gumi a publicat în 2012 o revistă cu pagini ce includeau poezii, sfaturi de pescuit date de gangsterii seniori și un „editorial” cu un mesaj din partea șefului. ■

SCOR LA PAUZĂ

Cum să fugi din România

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

Publicitatea te face să visezi de parte și la fel a pătit și Diana Coman, cînd a organizat prima serie a programului „Runscapes”, o combinație între pedalat, jogging și turismul în diferite orașe europene. Astfel, Parisul a fost „invadat” în perioada 12-16 martie de către șase români pe biciclete și încălțați în teniși de alergare pe străzile orașului și care au vizitat diferite monumente istorice.

Timp de patru zile, tinerii călătorit de-a lungul Văii Loirei aproape 60 de kilometri, iar a doua zi au fugit pe Bulevardul Champs - Elysees după care au urcat în viteză 1.655 de trepte în timp ce au escaladat Turnul Eiffel.

Pe lîngă Diana Coman, aceasta a fost ajutată de alți colegi din fosta agenție la care lucra pentru a forma aceasta nouă, după care este denumit și proiectul, care s-a bazat pe faptul că participanții la maratoane și crossuri din România au crescut pînă la 4.000 în toate orașele principale. Astfel, Andrei, Arpad, Radu și Diana au început de prin ianuarie să promoveze „Runscapes” online, prin mesaje pe site-uri de socializare și afișe desenate de mica echipă. Pentru tot costul ex-

cursiei, aceștia le-au cerut participanților în jur de 300 de euro pentru transport și cazare doar în Paris, dar restul cheltuielilor au fost susținute de către „runscaperi”.

Așa își spun amatorii de alergări și biciclete în toate pozele și clipurile postate pe Facebook, dar, în mare, tot conceptul este unul la care nu pare să aibă mulți acces datorită prețului pentru fiecare excursie. Parisul a fost primul din lista pregătită de organizatori, dar pe viitor aceștia plănuiesc să viziteze de pe șaua unei biciclete Londra, sau în pași rapizi prin Thailanda.

Într-un interviu oferit online, Diana Coman a precizat că „pentru moment vrem să parcurgem lumea, dar poate că prin intermediul sportului combinate cu mini-excursii, vom atrage și atenția străinilor pentru țara noastră. Poate că vreodată o să vedem francezi ce vor să se plimbe cu bicicleta prin Palatul Culturii, cine știe”. ■

MAI PLAȚI CA ECRANUL

Detronare în grila de programe

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

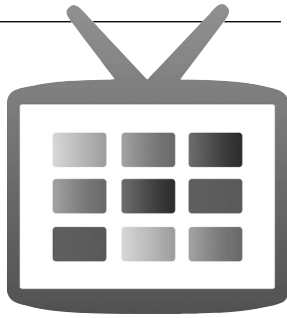
Săptămîna trecută, locul liber lăsat de GSP TV în grila de programe *must-carry* a fost luat de către ZU TV, care a fost lansat joi, pe 3 aprilie. Noul canal se dorește a fi o extensie a brandului ZU și este orientat către un public cu vîrsta cuprinsă între 15 - 35 de ani.

Ideea înlocuirii postului sportiv cu unul muzical a fost adusă în discuție prima dată în ședința de pe 20 februarie a Consiliului Național al Audiovizualului (CNA), fiind aprobată cu numărul minim necesar de voturi. Cei care s-au opus au fost Narcisa Iorga și Valentin Jucan, aceiași care nu au fost de acord nici cu transformarea postului Antena 2 în Antena Stars. „Prin solicitarea de modificare a serviciului de programe, a grilei și cu noua siglă, practic, veniți pentru o altă licență. Profitați de acea prezență în *must-carry*. Vreți să profitați de primul an, care este cel mai greu pentru o televiziune nouă, practic vă asigurați audiența. Eu cred că această solicitare este pe lîngă lege, așa cum s-a întîmplat și cu Antena Stars, pentru care am votat împotriva”, a argumentat atunci Narcisa Iorga.

Mihai Morar, managerul de proiect

al noului post din grila Antena Group, a explicat că GSP TV n-ar fi putut să concureze cu „marii cabliști pentru a licita pentru marile competiții sportive din fotbal. În momentul în care competițiile de fotbal costă chiar milioane de euro, un post ca GSP TV n-are nici o șansă. Este o bătălie inegală”. Întrebați dacă li se pare normală ocuparea unui post vechi din grila *must-carry* cu unul nou, reprezentanții Antena Group au argumentat că locul liber ar fi fost luat oricum de o altă televiziune.

Așa că au venit cu o „alternativă viabilă”, adică aceea de a lansa o televiziune cu producții proprii, și nu un „tonomat de videoclipuri”. Printre emisiunile noului post se numără „Pentru că talent”, un show sub forma unui concurs de talente și „ZU Kids on the block”, la care participă copiii de la „Next Star”, emisiune difuzată la Antena 1. În ziua lansării canalului TV, a fost transmis în direct spectacolul „ZU Music Awards”, care a urcat postul pe primul loc în topul televiziunilor muzicale. Startul a fost în forță, dar avantajul trebuie păstrat pe tot parcursul competiției. ■

DE LA CENTRU

Școala la fel

Cea mai frumoasă zi la școală n-a fost cînd plină de emoție mi se umplea părul cu flori și cu frunze de stejar. Eram emoționată de mîna mamei, dar nu... Poate cînd doamna de biologie ne-a pus să inventăm noi un fel de integramă cu niște cuvinte din lecție sau cînd ne-a dus la prășit sfeclă. Da, la prășit sfeclă am învățat multe și m-am distrat și copios. Sau cînd cea de chimie ne-a arătat cum niște brăduți din cupru prind pe ei o pojghiță ca niște fulgi de zăpadă după ce au fost lăsați în nu știu ce substanță. Dar experimente făceam atît de rar că ni se părea un mare eveniment.

Dar nu pot alege care dintre excursii mi-au plăcut mai mult. Poate cea de la fabrica de zahăr, acum răposată, din Pașcani. Pentru ochii mei de copil în clasa a doua, cred, sfecla răzuită care curgea pe benzi transportoare a fost subiect de discuție o săptămîină. Unde mai pui că am primit și o pungă de zahăr la sfîrșitul vizitei.

Or acum, o săptămîină întreagă copiii au parte de tot felul de activități. Puștii de la o școală din București iau locul profesorilor pentru o zi, alții merg la uzine, la fabrici, nu știu cîte grupe fac turul Televiziunii Române, muzee, excursii, corturi imense cu experimente la chimie, concerte. Și eu voi face o introducere în lumea televiziunii copiilor de la școala generală unde am învățat. Trăiască! La mai mare! Doar că e doar o săptămîină.

Pe site-ul Ministerului Educației e scris cît

Andreea ARCHIP
reporter TVR

de neexplicit și lemnos se poate: „Activitățile propuse exced curriculumul național și sperăm să aducă plus-valoare întregii comunități școlare”. Deci, să înțelegem că nenorocitul de curriculum școlar îi ține legați pe profesori de la a aduce niște filmulețe la școală, de la a-i provoca pe copii să iasă din manuale și să gîndească liber, ca atunci cînd le vorbesc despre matematică ar face mai bine să-i învețe și cum să nu-i fraierească un vînzător? Sau poate profesorii dezinteresați că na, au bani mai puțini decît dacă ar lucra pe șantier, că nici ei n-au fost învățați să se joace sau că li se pare că dacă fac ora veselă pierd din respect.

Unde mai pui că programul, din orgoliul de a nu lăsa o denumire moștenită de la alte ministere, se cheamă mai mult decît comunist: Să știi mai multe, să fii mai bun! Trăiască Republica Școlii La Fel. ■

S-a crăpat gheața, s-a încălzit apa, luna e la pătrar deci e clar, poți merge la pescuit. Evită însă să mergi la Baleana, încălzirea vremii a provocat acolo înmulțirea celor care folosesc apa din fîntîna arteziană și pentru nevoi fiziologice. Orice pește ar fi trăit acolo e mort, cu siguranță, demult.

Te-ai săturat să ieși în același club în fiecare săptămîină. Astrele îți recomandă să nu calci în Underground decît dacă îți plac mixuri după dubstep remixat. Rezumă-te la concerte, măcar alea sună la fel indiferent de crîșma în care se țin, chiar dacă trebuie să dai 15-20 de lei în plus la intrare.

Nativii din Săgetător se vor bucura săptămîina aceasta de cea mai bună ofertă la masa de la cantină: cartofii nu vor mai fi cruzi, carnea de vită nu va mai fi gumă de mestecat, ciorba va fi fierbinte, iar prăjiturile cu cremă de ciocolată vor avea, cu adevărat, ciocolată în ele.

Cum Luna intră în cel de-al doilea cerc a lui Saturn, săptămîina aceasta o să-ți meargă perfect: nu se mai ia portarul de tine cînd dormi noaptea în alte cămine, nu mai prinzi controale în RATP cînd mergi fără abonament. Mai aiurea e la facultate, unde dacă nu înveți nici astrele n-au cum să te treacă.

Ai auzit că sînt șanse ca Steaua să intre în Champions League așa că faci de pe acum rezervare pentru serile cînd sînt programate meciurile în cele mai importante pub-uri din Iași. Nu de alta dar ai mulți prieteni, sînt tare nehotărîți, și e limpede că n-ai cum să-i mulțumești pe toți.

Vrei să iei o decizie care îți va schimba viitorul profesional. Ți-ai întrebat toate rudele, ai vorbit cu toți prietenii, l-ai întrebat chiar și pe bărbatul care cînta la vioară pe Copou. Acum ești sigur de ceea ce trebuie să faci. Cumperi de luni toate ziarele și cauți răspunsul la horoscop.

Ecoul din Baia Turcească s-a împotrivit rock-ului alternativ

La concertul de vineri seară au fost probleme cu sonorizarea.

Baia Turcească a devenit în noaptea de 4 aprilie, începînd cu ora 22.00, o casă pentru rock-ul melodic și alternativ al trupelor Nava Mamă și Pinholes. Înainte însă de a ajunge la spectacol, am fost nevoiți să trecem pe lângă niște lumînări pe jumătate stinse și să ascultăm niște vuiete ciudate care au bîntuit cotloanele clădirii. Chiar și așa, publicul s-a bucurat de fiecare piesă mai energică a celor de la Pinholes sau melodie rock psihedelică de la Nava Mamă.

Chitățile parcă aveau corzi de care erau agățați clopoței.

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

Primii pași pe sub arcadele de piatră sînt într-o beznă groasă, din cauza căreia mă și-mpiedic de cîteva ori, dar organizatorii au prevăzut acest lucru, iar pentru cei fără privire de pisică au pus ghizi, niște lumînări, pînă în interior. Ghizii nu par să mai prindă ziua de mîine, la cît de multă ceară se topește în jurul lor. Lumînările aprinse în găurile din peretele clădirii par special puse să te pregătească pentru atmosfera dinăuntru, care la prima vedere seamănă cu un platou de filmare al unei pelicule gotice, cu vrăjitoare și pisici negre. Spațiul este larg, cu inscripții religioase pe plafon, iar oamenii abia se disting în lumina difuză.

Pînă și sunetul pare a fi de natură mistică deoarece lovește cotloanele clădirii de parcă ar prinde via-

ță. Trupa Nava Mamă încă își repetă actul de deschidere al concertului, iar membrii ei, Alexandru, Eugen, Iulian și Răzvan, se opresc la fiecare mică greșală ca s-o corecteze. Scenea pe care acum bat la tobe a fost cîndva „fîntîna băii de unde curgea apa. Înainte, în locul acesta se adunau baștani de peste tot și se întindeau pe băncile acelea ca peștii la uscat. Acum, e cel mai fain loc pentru concerte și piese de teatru”, după cum îi povestește un băiat bărbos unei fete care îl însoțește. Fata e din Cluj, locul unde s-a născut și trupa Nava Mamă anul trecut, iar de atunci tot îi urmează în concerte ca să le țină pumnii în „toate melodiile lor, că-s așa de faine, mai ceva decît cele de la Urma sau cele de la Robin.”

Concertul începe de-ndată ce po-deaua tremură sub bătăile puternice

ale tobei și bîzîitul corzilor de chitară, iar băieții ne urează un „bun venit” scurt, fără alte introduceri și fără prea multe cuvinte în plus, pe care le păstrează pentru versuri.

Din afara spațiului

O voce groasă, dar pe un tempo încet ne spune că ceva sau cineva „te hrănește, te învîrte, te ajută”, dar este cam dificil să-ți dai seama ce anume vrea să zică. Și nu din cauza versurilor sau a faptului că melodia ar fi într-o altă limbă, ci din cauză că Baia Turcească are săli mari și un plafon înalt, de care sunetul pare să se reflecte în toate direcțiile. Ecoul creat nu ne lăsa să înțelegem niciun vers din cele rostite. Din primele două cîntece am priceput numai cîteva fragmente vagi despre pămînt, șoaapte și lapte. Nici instrumentele nu scapă de ecou și tobele sună de par-

că un fierar ar bate cu ciocanul în nicovală, iar corzile chitărilor parcă ar fi făcute din sîrme cu clopoței. Chiar și din privirile mirate ale cîntăreților se subînțelege că sunetele nu fac parte din spectacol.

La ora 23.00 se ia o pauză de cîteva minute, timp în care doi sunetiști se ceartă din cauza confuziei apărute. Unul crede că pur și simplu boxele ar trebui mutate în alt loc, în timp ce celălalt propune ca volumul să fie dat mai încet. Pînă la urmă ajung la un compromis, mută boxele din loc și la ultimele piese, băieții le repetă fetelor versurile.

După ce trupa Nava Mamă se-ntoarce grăbită în culise, în locul ei aterizează următoarea trupă din orarul concertului, Pinholes. Un bărbos, care prima dată credem că e puțin

răgușit, urlă din rănunchii plămînilor „Ce mai faceți Iași?”, încercînd să imite și să ducă mai departe tradiția vedetelor rock. Despre Pinholes s-a spus în diferite interviuri că-s „băieți supărați pe sistem, pe oamenii răi, pe politicieni. Sînt introvertiți, timizi, dar cînd pun mîna pe instrumente, sună bine”, după cum au menționat fanii pe niște site-uri specializate.

Potrivit lor, Pinholes sună bine mai ales live, iar din piesele „Camera” și „Poza” nici nu-ți dai seama că ar fi introvertiți, după cum se zben-guie pe scenă și încearcă să apară în fiecare cadru fotografiat cu smart-phone-uri de fetele din primele rînduri. „Zîmbim pentru voi, că ne iubiți și vă iubim și noi.” ■

BASS DIN SUBTERAN

Frecvența îngerilor, man!

de Anca TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

Sîmbătă

asta toată lumea din Underground a fost, cum zic băieții de la Shadowbox, „pe zonă”. Nu știu censeamnă asta, dar cei adunați la subsolul bulevardului Ștefan cel Mare sigur au înțeles, au simțit și-au luat și-acasă, la pachet, starea de care vă spun. Pentru cei ce nu-i știu pe Shadowbox, trupa lor e ca începutul unui banc, cu un ardelean, un oltean, un dobrogean și-așa mai departe. Patru membri din trei colțuri de țară, adunați prima dată la Iași. „Iaș’, Iaș’, Iaș’”, repetă ei entuziasmați de-o Moldovă care i-a primit cu zben-guială și încordări de spate. „Încearcă să simți muzica / Eliberează-te și cîntă”, asta era mesajul piesei „Muzica”, ori fanii nu puteau să n-asculte. Într-o atmosferă plină de fumuri, mai mult scos de mașinării decît de țigări, lansarea albumului „100 Hz under Heaven” a adus în Underground cîteva piese noi, dar sigur nu pe toate, fiindcă n-ar fi încăput 14 piese într-un concert de-un ceas.

„Uite că se-adună, cum se-adună!”, spunea bassistul de fiecare dată cînd, între piese, observa că au mai apărut niște brațe în aer sau măcar bîlăngănindu-se pe lîngă corp, sincronizate cu pletele. Așa liberi și de toate vîrstele cum eram, ne-am strîns în fața scenei, să părem mai mulți. Și-n bucuria lui Rareș Bartoș, vocalistul, că ne aflam și noi și el la Iași, ne-am trezit legănîndu-ne pe ritmuri de „Palas Mall, yo, Palas Mall, yo!”. Celelalte versuri le deslușeai greu, fie îngrămădite-n

microfon, fie acoperite de instrumente. Din hip-hop-ul ăsta calm și neaoș, lucrurile au alunecat spre grime, un soi de dubstep și rap și încă vreo cîteva genuri amestecate într-o formulă dură, apăsătoare, cu bassul viu și nervos. La fel ca fata în blugi scurți și păr nesfîrșit de lung care-și unduia spatele în mijlocul ringului, ba făcîndu-și loc, ba adunînd, fără să vrea, parteneri de dans. „Noi avem un fetiș cu bassu’, man! Bass, Bass, să se bucure casa!” Ne-am dat seama, Mihai, de fetiș. Mihai e bassistul, ne-a spus că-i sîntem toți frați și ne-a chemat mai aproape de scenă. Apoi ne-a întrebant dacă se-aud „instrumentili” și noi ne-am dat seama că sîntem moldoveni adevărați și-am pornit și mai tare a da din „chicioari”.

„Care sînteți cu țigarea, care cu cuba, trifu’, bon-gu’, blantu’ și cu ce mai aveți, trageți din el și ascultați piesa asta!” Cîțiva au ascultat, alții s-au simțit prost că n-au înțeles exact ce trebuiau s-aducă la concert, dar au continuat să ridice sticla de bere și s-o dea peste cap. Bass din plin, mașinile de fum pornite iarăși, oameni „puțini, da’ veseli”. Astea le-au fost de-ajuns băieților de la Shadowbox ca să cînte ultimele piese mai agresiv, cu și mai multă încredere și tot mai mulți „man!” și „yo!”. Chitara bass începuse să pară prea mică în mîinile lui Mihai Lordache, tobele lui Răzvan Ristea, pe care l-ați auzit și în piesele formației Luna Amară au turbat și ele, însă fanii s-au înmuat de la hip-hop și-au rămas în starea de legănare. „Avem un sound, man!”, ne-au spus de la început cei de la Shadowbox. I-am crezut pe cuvînt și-am înțeles și noi ce-am putut din concertul scurt al argoului românesc. ■

PUNCTUL PE VIP

O nuntă așteptată de 10 ani

de Liza CÎRJĂ | cirjaliza@yahoo.com

La cea de-a 67-a aniversare a lui Elton John, cîntărețul împreună cu David Furnish, partenerul lui de viață, și-au anunțat dorința de a se căsători în mod oficial. Decizia vine ca urmare a legii recent intrate în vigoare în Anglia, lege care dă frîu liber cuplurilor homosexuale să-și unească destinele printr-o uniune civilă. În ceea ce privește reacțiile stîrnite de această hotărîre, potrivit unui sondaj realizat de BBC, britanicii nu văd uniunea dintre homosexuali ca o căsătorie normală, iar reprezentanții bisericilor împărtășesc aceeași neîncredere. Contrar majorității, prim-ministrul Angliei, David Cameron a spus că nu are importanță ce orientare sexuală ai, deoarece statul îți va recunoaște relația în același fel.

David Furnish, partenerul de viață a lui Elton John, a declarat într-un interviu că ei nu simt că ar trebui să se căsătorească, însă, dacă tot le permite legea, vor face pasul în luna mai. Aceștia nu vor să organizeze o petrecere mare pentru că au sîrbătorit uniunea civilă deja cu mare fast în 2005. Elton John a militat în diferite ocazii pentru susținerea comunității gay, iar acest lucru i-a adus unele dezavantaje. Un exemplu în acest sens este interdicția de a concerta în Egipt în 2010 din cauza unor declarații pentru o revistă în care spunea „încearcă să fii o femeie lesbiană în Orientul Apropiat și vei fi ca și moartă.” Această in-

Cei doi vor își vor uni destinele.

terdicție nu l-a făcut pe artist să renunțe la manifestarea lui publică și în 2013, pe cînd concerta în Moscova, a denunțat „legislația gay din Rusia”. Prin aceasta, critica legea rusească care interzicea propaganda homosexualității în rîndul minorilor.

Cînd vine vorba de Elton John se aduc în discuție două părți care pot fi puse în antiteză. Talentul artistic care este apreciat de mulți oameni, dovadă îi stau cele 450 de milioane de discuri vîndute în toată lumea, și viața personală în care este criticată des orientarea lui sexuală. Pe lîngă succesul internațional, artistul este cunoscut și datorită acțiunilor sale caritabile, regina Angliei acordîndu-i distincția de cavalier. Tot Marea Britanie îi oferă acum cuplului posibilitatea ca după 20 de ani de relație în care cei doi erau doar „parteneri” să fie, oficial, „soț și soț”. ■